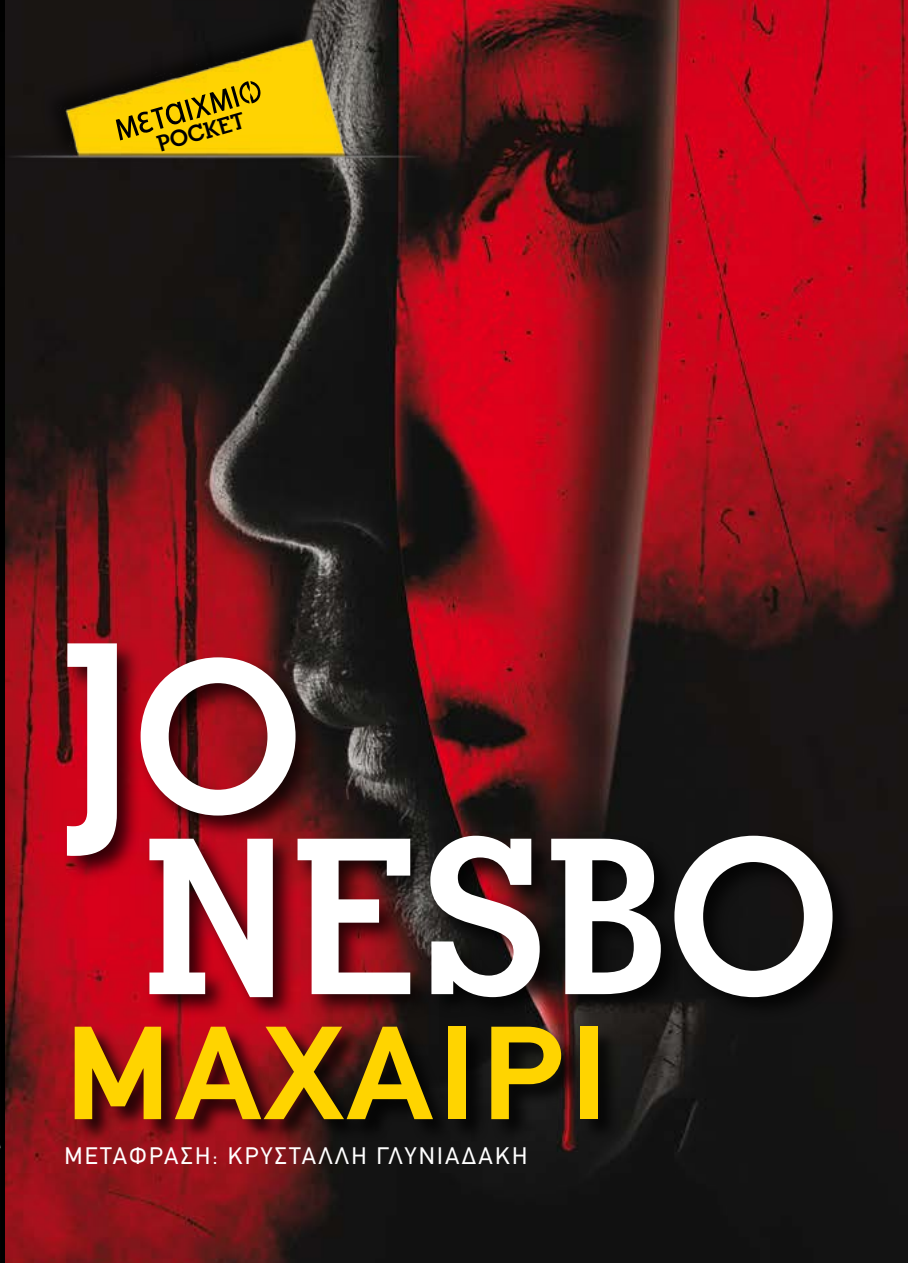

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

JO NESBO

MAXAIPI

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ένα κουρελιασμένο φόρεμα κρεμόταν απ' το σαπισμένο κλαδί ενός πεύκου. Στον ηλικιωμένο άνδρα θύμιζε κάποιο τραγούδι από τα παιδικά του χρόνια, που μιλούσε για ένα φόρεμα απλωμένο να στεγνώσει. Μόνο που τούτο εδώ δεν κυμάτιζε με τον νοτιά, όπως έλεγε το τραγούδι, αλλά με το παγωμένο νερό ενός ποταμού όπου έλιωνε το χιόνι. Ήταν εντελώς σιωπηλά εκεί, στον πάτο του ποταμού, και παρόλο που η ώρα ήταν πέντε το απόγευμα, Μάρτης μήνας, και ο ουρανός ανέφελος πάνω από την επιφάνεια του νερού, σύμφωνα με τις μετεωρολογικές προβλέψεις, το φως του ήλιου δεν πολυέφτανε εκεί κάτω, καθώς έπρεπε να διαπεράσει ένα στρώμα πάγου και τέσσερα μέτρα νερό. Κλαδί και φόρεμα έπλεαν μέσα σ' ένα παράξενο πρασινωπό μισοσκοτάδο. Το φόρεμα ήταν καλοκαιρινό, το είχε καταλάβει αμέσως, κι είχε πουά, που τώρα έμοιαζαν γαλάζια. Ίσως κάποτε να είχε χρώμα, ποιος ξέρει, ανάλογα με το πόσον καιρό βρισκόταν εκεί κάτω, μπλεγμένο στο κλαδί. Και τώρα κυμάτιζε στο αέναο ρεύμα, που το ξέπλενε και το χάιδευε όταν η στάθμη του ποταμού ήταν χαμηλή, που το τραβούσε και το μετακινούσε όταν φούσκωνε, κομματιάζοντάς το σιγά σιγά. Υπό αυτή την έννοια, το κουρελιασμένο φόρεμα του έμοιαζε, σκέφτηκε ο γέρος. Κάποτε αυτό το φόρεμα σήμαινε κάτι για κάποιον, για ένα κορίτσι, μια γυναίκα, για την αγκαλιά ενός άνδρα ή το βλέμμα ενός μωρού. Αλλά

τώρα, όπως κι αυτός, ήταν χαμένο, ξεχασμένο, δίχως σκοπό, αιχμάλωτο, σταματημένο και μουγγό. Ήταν ζήτημα χρόνου πότε το ρεύμα κι ο καιρός θα έσχιζαν και τα τελευταία απομεινάρια αυτού που ήταν κάποτε.

«Τι κοιτάζετε;» άκουσε να λέει μια φωνή πίσω από την πλάτη του. Αψηφώντας τους πόνους που του έτρωγαν τους μυς, έστρεψε το κεφάλι του και σήκωσε το βλέμμα. Κατάλαβε αμέσως πως επρόκειτο για νέο πελάτη. Ο γέρος ξεχνούσε περισσότερο απ' ό,τι παλιότερα, αλλά ποτέ ένα πρόσωπο που είχε ξαναδιαβεί το κατώφλι του καταστήματος Σίμενσεν: Κυνήγι & Ψάρεμα. Αυτός ο πελάτης δεν ήθελε όπλα και σφαίρες. Λίγη εμπειρία να είχες, θα το έπιανες από το βλέμμα του. Ήταν το βλέμμα του μηρυκαστικού. Ανήκε πια σ' εκείνη την κατηγορία των ανθρώπων που είχαν χάσει εντελώς το ένστικτο του φόβου και δεν γνώριζαν το μυστικό που μοιραζόταν όλη η υπόλοιπη ανθρωπότητα: ότι δεν υπάρχει τίποτα που να σε κάνει να αισθάνεσαι πιο ζωντανός από το να καρφώνεις μια σφαίρα σ' ένα μεγάλο θερμόαιμο θηλαστικό. Ο γέρος έβαζε στοίχημα πως ο πελάτης ήθελε ένα από τα δολώματα ή τα καλάμια ψαρέματος που βρίσκονταν στα ράφια πάνω και κάτω από τη μεγάλη τηλεόραση, η οποία κρεμόταν από τον τοίχο μπροστά τους κι έδειχνε εικόνα από μια από τις υπαίθριες κάμερες.

«Κοιτάζει τον ποταμό Χάγκλεμπι» απάντησε ο Αλφ, ο γαμπρός του γέρου, πλησιάζοντάς τους. Στάθηκε και στριφογύρισε πάνω στις φτέρνες του, με τα χέρια στις μεγάλες τσέπες του δερμάτινου κυνηγετικού μπουφάν του, που φορούσε πάντα στη δουλειά. «Τοποθετήσαμε μια υποβρύχια κάμερα εκεί πέρυσι με την εταιρεία που τις κατασκευάζει. Και τώρα έχουμε είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο ζωντανή μετάδοση από τις σκάλες για τους σολομούς στον

καταρράκτη Νουραφόσεν. Μπορούμε να βλέπουμε ακριβώς πότε τα ψάρια ξεκινούν ν' ανεβαίνουν κόντρα στο ρεύμα».

«Που είναι πότε;»

«Κάποια μεμονωμένα τον Απρίλη και τον Μάιο, αλλά τα περισσότερα με το που μπαίνει ο Ιούνιος. Οι πέστροφες αναπαράγονται πριν από τους σολομούς».

Ο πελάτης χαμογέλασε προς τη μεριά του ηλικιωμένου. «Ε, τότε μάλλον είναι λίγο νωρίς. Ή μήπως είδατε κάτι;»

Ο γέρος άνοιξε το στόμα του. Ήξερε τις λέξεις, δεν τις είχε ξεχάσει. Αλλά δεν βγήκε τίποτα. Ξανάκλεισε το στόμα του.

«Πάσχει από αφασία» είπε ο Αλφ.

«Πώς;»

«Εγκεφαλικό, δεν μπορεί να μιλήσει. Ψάχνετε αλιευτικό εξοπλισμό;»

«Κάμερα κυνηγιού ψάχνω» είπε ο πελάτης.

«Α, ώστε είστε κυνηγός».

«Κυνηγός; Μπα, να μου λείπει! Βρήκα κάτι περιττώματα έξω από το εξοχικό μου στο Σερκεντάλεν που δεν μπορούσα να καταλάβω από ποιο ζώο ήταν, κι έτσι τα φωτογράφισα, τα ανέβασα στο Facebook και ρώτησα τι ήταν. Κάτι ορεσίβιοι μου απάντησαν αμέσως. Αρκούδα. Αρκούδες! Είκοσι λεπτά με το αυτοκίνητο και τριάντα με τα πόδια από εδώ που στεκόμαστε τώρα, στο κέντρο της πρωτεύουσας της Νορβηγίας!»

«Καταπληκτικό, ε;»

«Εξαρτάται από το πώς το βλέπει κανείς. Σας είπα, έχω σπίτι εκεί πάνω. Πηγαίνουμε με την οικογένειά μου. Μακάρι κάποιος να πυροβολούσε αυτή την αρκούδα».

«Εγώ όμως είμαι κυνηγός και καταλαβαίνω τι εννοείτε, αλλά

ξέρετε, φαντάζομαι, πολύ καλά ότι ακόμα και στη Νορβηγία, που μέχρι πρόσφατα είχαμε πολλές αρκούδες, υπάρχουν ελάχιστα καταγεγραμμένα περιστατικά θανατηφόρας επίθεσης τα τελευταία εκατό χρόνια».

Έντεκα, σκέφτηκε ο γέρος. Έντεκα νεκροί από το 1800 μέχρι σήμερα. Ο τελευταίος το 1906. Παρόλο που δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει ούτε να περπατήσει, θυμόταν μια χαρά. Και τα είχε τετρακόσια. Σε γενικές γραμμές δηλαδή. Πού και πού μπερδευόταν, και τότε έβλεπε τον γαμπρό του τον Αλφ ν' ανταλλάσσει ματιές με την κόρη του Μέτε και καταλάβαινε ότι είχε πει βλακεία. Τον πρώτο καιρό, όταν ανέλαβαν εκείνοι το κατάστημα που είχε ανοίξει και δούλευε ο ίδιος για πενήντα ολόκληρα χρόνια, έμενε και τους βοηθούσε. Αλλά τώρα, μετά το πιο πρόσφατο εγκεφαλικό, απλώς καθόταν άπραγος. Όχι ότι ήταν και τόσο άσχημα. Από τότε που πέθανε η Ουλίβια, δεν είχε και πολλές απαιτήσεις απ' ό,τι είχε απομείνει απ' τη ζωή. Του έφτανε να είναι κοντά στην οικογένειά του, να τρώει ζεστό φαγητό κάθε μέρα, να κάθεται σ' αυτή την καρέκλα του μαγαζιού και να χαζεύει την οθόνη μιας τηλεόρασης που έδειχνε συνεχώς ένα άηχο πρόγραμμα όπου τα πράγματα κινούνταν με τους δικούς του ρυθμούς κι όπου το πιο συναρπαστικό που θα μπορούσε να συμβεί θα ήταν ν' αρχίσουν οι σολομοί ν' ανεβαίνουν τις σκάλες, έτοιμοι για αναπαραγωγή.

«Από την άλλη, δεν σημαίνει ότι δεν πρόκειται να ξανασυμβεί» άκουσε ο γέρος τη φωνή του Αλφ να λέει στον πελάτη από τον πάγκο με τις κάμερες κυνηγιού. «Μπορεί να μοιάζει με λούτρινο αρκουδάκι, είναι όμως θανατηφόρο. Οπότε καλά κάνετε κι αγοράζετε κάμερα, να δείτε αν το ζώο έχει στήσει φωλιά κοντά σας ή αν απλώς περνούσε αποκεί. Οι καφέ αρκούδες ξυπνάνε τώρα από τη χειμερία

νάρκη τους και *πεινάνε*, δεν σας λέω τίποτα. Οπότε βάλτε μια κάμερα εκεί που βρήκατε τα περιττώματα ή στο εξοχικό σας».

«Κι η κάμερα είναι μέσα σ' αυτό το κουτί;»

«Το κουτί, όπως το αποκαλείτε, προστατεύει την κάμερα από τις καιρικές συνθήκες, τον αέρα και από τυχόν ζώα που πλησιάζουν. Αυτό εδώ είναι πολύ απλό και προσιτό μοντέλο. Έχει φακό Fresnel για ν' ανιχνεύει την υπέρυθρη ακτινοβολία που εκπέμπουν λόγω της θερμότητας ζώα, άνθρωποι κι οτιδήποτε άλλο. Όταν κάτι απ' όλα αυτά κάνει την εμφάνισή του στον περιβάλλοντα χώρο, η κάμερα αρχίζει αυτομάτως και καταγράφει».

Ο γέρος μισοάκουγε τη συζήτησή τους, γιατί κάτι άλλο τού είχε τραβήξει την προσοχή, κάτι που συνέβαινε στην οθόνη της τηλεόρασης. Δεν μπορούσε να δει τι ήταν, το πρασινωπό σκοτάδι όμως είχε πάρει ξαφνικά μια πιο φωτεινή απόχρωση.

«Το βίντεο σώζεται απευθείας σε κάρτα μνήμης στην κάμερα – μπορείτε να το δείτε κατευθείαν από τον υπολογιστή σας».

«Πολύ καλό αυτό».

«Ναι, μόνο που πρέπει να πάτε μέχρι εκεί ο ίδιος για να διαπιστώσετε αν η κάμερα έχει καταγράψει κάποια εικόνα. Ενώ, αν πάρετε αυτό εδώ το μοντέλο, που είναι λίγο πιο ακριβό, σας στέλνει μήνυμα στο κινητό κάθε φορά που καταγράφει κάτι. Κι ύστερα υπάρχει και το τοπ μοντέλο της αγοράς, αυτό εδώ, που έχει κάρτα μνήμης, αλλά στέλνει κατευθείαν το βίντεο στο κινητό ή στο μείλ σας. Κι έτσι κάθεστε στον καναπέ και πηγαίνετε μέχρι την κάμερα μόνο για ν' αλλάξετε μπαταρίες όταν χρειαστεί».

«Κι αν η αρκούδα εμφανιστεί τη νύχτα;»

«Η κάμερα έχει φωτισμό LED, κανονικό και black light: Είναι αόρατο φως, για να μη φοβίζει τα ζώα».

Φως. Αυτό ήταν που έβλεπε ο ηλικιωμένος. Μια δέσμη φωτός που ερχόταν από τα δεξιά. Χωνόταν μες στο πράσινο νερό και φωτιζε το φόρεμα, και για μια ανατριχιαστική στιγμή τον έκανε να σκεφτεί ότι έβλεπε μπροστά του ένα κορίτσι που είχε ξαναζωντανέψει και χόρευε από τη χαρά του.

«Χα! Σαν επιστημονική φαντασία είναι!»

Ο γέρος άνοιξε διάπλατα το στόμα του όταν είδε ένα διαστημόπλοιο να μπαίνει στην οθόνη. Ήταν φωτισμένο εσωτερικά και πλανιόταν γύρω στο ενάμισι μέτρο από τον πυθμένα του ποταμού. Χτύπησε πάνω σ' έναν μεγάλο βράχο και με αργή κινηματογραφική κίνηση στριφογύρισε μέσα στο νερό, με τα φώτα των προβολέων του να σαρώνουν τον βυθό. Για μια στιγμή ο ηλικιωμένος άνδρας τυφλώθηκε, καθώς τα φώτα έπεσαν κατευθείαν πάνω στον φακό της κάμερας. Και μετά το αιωρούμενο όχημα πιάστηκε στο πεύκο και σταμάτησε. Ο γέρος ένιωθε την καρδιά του να βροντοχτυπάει. Μπροστά του έβλεπε ένα αυτοκίνητο. Είχε ανοιχτό το φωτάκι της καμπίνας και το εσωτερικό του ήταν καλυμμένο μέχρι πάνω με νερό. Και μέσα υπήρχε ένας άνθρωπος στη θέση του οδηγού, μισο-όρθιος, μισο-καθισμένος, με το κεφάλι να πιέζει με μανία την οροφή του αυτοκινήτου, προφανώς στην προσπάθειά του να πάρει ανάσα. Ένα από τα σάπια κλαδιά που συγκρατούσαν το αμάξι έσπασε και απομακρύνθηκε με το ρεύμα.

«Τη νύχτα δεν θα έχετε εξίσου ευκρινείς εικόνες με τη μέρα, και επιπλέον θα είναι ασπρόμαυρες. Ωστόσο, αν δεν μπει υγρασία στον φακό ή κάποιο εμπόδιο μπροστά του, τότε μην ανησυχείτε, θα την καταγράψετε την αρκούδα σας».

Ο ηλικιωμένος άρχισε να χτυπάει τα πόδια του στο πάτωμα, σε μια προσπάθεια να τραβήξει την προσοχή του Αλφ. Ο άνθρωπος

στο αμάξι πήρε μια βαθιά ανάσα και βούτηξε μέσα στο νερό. Τα κοντοκουρεμένα σαν βούρτσα μαλλιά του φούσκωσαν, το ίδιο και τα μάγουλά του. Άρχισε να χτυπάει και με τα δυο του χέρια το πλαϊνό παράθυρο, από τη μεριά της κάμερας, αλλά το νερό στο εσωτερικό της καμπίνας εξουδετέρωνε τη δύναμή του. Ο γέρος ακούμπησε τις παλάμες του στα μπράτσα της καρέκλας για να σηκωθεί όρθιος, αλλά οι μύες του δεν τον υπάκουαν. Παρατήρησε ότι το ένα χέρι του άνδρα είχε ένα γκρίζο δάχτυλο, τον μέσο. Ο άνδρας σταμάτησε να χτυπάει και κόλλησε το μέτωπό του στο τζάμι. Έμοιαζε να έχει παραιτηθεί. Κι άλλο κλαδί αποκόπηκε και το ρεύμα έσπρωχνε για να απελευθερώσει το αμάξι, αλλά το πεύκο το κρατούσε σφιχτά. Ο γέρος κοιτούσε το ρημαγμένο πρόσωπο που πιεζόταν τώρα στο εσωτερικό του παρμπρίζ: τα διογκωμένα μπλε μάτια· μια τοξωτή ουλή στο χρώμα του συκωτιού από την άκρη των χειλιών μέχρι το ένα αυτί. Ο ηλικιωμένος είχε καταφέρει να σηκωθεί όρθιος και προχωρούσε με τρεμάμενα πόδια προς το ράφι με τις κάμερες κυνηγιού.

«Με συγχωρείτε» είπε ο Αλφ στον πελάτη. «Τι συμβαίνει, πατέρα;»

Ο γέρος έκανε διάφορες χειρονομίες προς τη μεριά της οθόνης.

«Σοβαρά τώρα;» είπε ο Αλφ έκπληκτος και πήγε με γρήγορα βήματα προς την τηλεόραση. «Ψάρια;»

Ο ηλικιωμένος άνδρας κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του και σύρθηκε πάλι προς την οθόνη. Το αυτοκίνητο. Είχε εξαφανιστεί. Και τα πάντα ήταν όπως πριν. Ο βυθός του ποταμού, το νεκρό δέντρο, το φουστάνι, το πράσινο φως μέσα από τον πάγο. Λες και δεν είχε συμβεί απολύτως τίποτα. Ο γέρος ξαναχτύπησε τα πόδια του στο πάτωμα κι έδειξε την οθόνη.

«Ήρεμα, πατέρα» είπε ο Αλφ και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο.

«Είναι νωρίς ακόμη γι' αναπαραγωγή, το ξέρεις». Επέστρεψε στον πελάτη και τις κάμερες.

Ο ηλικιωμένος κοίταξε τους δύο άνδρες που στέκονταν με τις πλάτες στραμμένες προς το μέρος του. Κι ένιωσε την απελπισία και τον θυμό να τον πλημμυρίζουν. Πώς να τους εξηγήσει τι είχε μόλις δει; Ο γιατρός είχε πει πως, όταν το εγκεφαλικό χτυπήσει και το εμπρόσθιο και το οπίσθιο μέρος του αριστερού ημισφαιρίου του εγκεφάλου, δεν πλήττονται μόνο οι γλωσσικές δεξιότητες αλλά, συχνά, και η ικανότητα επικοινωνίας γενικά, μέσω της γραφής ή των χειρονομιών. Περπάτησε με ασταθές βήμα μέχρι την καρέκλα του και ξανακάθισε. Κοίταξε το ποτάμι που κυλούσε ασταμάτητα. Ατάραχα. Απτότητα. Αμετάβλητα. Και δύο λεπτά αργότερα ένιωσε πως η καρδιά του ξαναχτυπούσε με ρυθμούς φυσιολογικούς. Ποιος ξέρει. Ίσως και να μην είχε συμβεί τίποτα στην πραγματικότητα. Ίσως να ήταν απλώς ένα προαίσθημα για το επόμενο βήμα στο σκοτάδι της τρίτης ηλικίας. Ή, σ' αυτή την περίπτωση, στον πολύχρωμο κόσμο της ψευδαίσθησης. Κοίταξε το φόρεμα. Για μια στιγμή, έτσι όπως το φώτιζαν οι προβολείς του αυτοκινήτου, φαντάστηκε την Ουλίβια να χορεύει φορώντας το. Και πίσω από το παρμπρίζ, στη φωτισμένη καμπίνα του αυτοκινήτου, είχε αναγνωρίσει ένα πρόσωπο που είχε ξαναδεί. Που το θυμόταν. Και τα μόνα πρόσωπα που θυμόταν ακόμη ήταν όσα έμπαιναν στο κατάστημα. Ο άνδρας από το αυτοκίνητο είχε έρθει στο κατάστημα δύο φορές. Αυτά τα γαλανά μάτια, αυτή η ουλή. Και τις δυο φορές είχε αγοράσει κάμερα κυνηγιού. Επιπλέον, είχε έρθει κι η αστυνομία πρόσφατα και ρωτούσε γι' αυτόν. Ο γέρος ήθελε να τους πει ότι ήταν ψηλός. Ότι είχε το βλέμμα εκείνο. Το βλέμμα που μαρτυρούσε ότι ήξερε το μυστικό. Που μαρτυρούσε ότι δεν ήταν άνθρωπος-μηρυκαστικό.

Ο Σβάιν Φίνε έσκυψε πάνω από τη γυναίκα κι ακούμπησε την παλάμη του στο μέτωπό της. Η γυναίκα ήταν υγρή απ' τον ιδρώτα. Τα μάτια που τον κοιτούσαν ήταν ορθάνοιχτα απ' τον πόνο. Ή τον τρόμο. Μάλλον τον τρόμο, σκέφτηκε ο Φίνε.

«Με φοβάσαι;» ψιθύρισε.

Εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι και ξεροκατάπιε. Ο Φίνε πάντα την έβρισκε όμορφη: όταν την έβλεπε να μπαينوβγαίνει στο σπίτι της, στο γυμναστήριο, όταν κάθονταν στο μετρό, λίγες θέσεις μακριά ο ένας από τον άλλο, και την άφηνε να τον κοιτάζει. Μόνο και μόνο για να ξέρει. Αλλά ποτέ του δεν την είχε δει τόσο όμορφη όσο τώρα, τώρα που ήταν ξαπλωμένη έτσι, ανήμπορη, τελείως εκτεθειμένη στη βία του.

«Σ' το υπόσχομαι ότι θα τελειώσει πολύ γρήγορα, αγάπη» της ψιθύρισε.

Εκείνη στραβοκατάπιε. Πόσο φοβισμένη ήταν. Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να τη φιλήσει.

«Ένα μαχαίρι στην κοιλιά» της ψιθύρισε «κι αυτό ήταν».

Η γυναίκα σφάλισε με δύναμη τα μάτια της και δυο δάκρυα πέταχτηκαν με πίεση κάτω απ' τα τσίνορά της.

Ο Σβάιν Φίνε γέλασε απαλά. «Το ήξερες πως θα 'ρχόμουν. Το ήξερες ότι δεν μπορούσα να σε αφήσω να φύγεις. Σου το 'χα υποσχεθεί».

Με το ένα δάχτυλο χάιδεψε τον ιδρώτα που ήταν ανακατεμένος με δάκρυα πάνω στο μάγουλό της. Είδε το ένα της μάτι μέσα από τη

μεγάλη τρύπα που έχασκε στη ράχη της παλάμης του, στο φτερό του αετού. Μια τρύπα που του είχε αφήσει η σφαίρα ενός νεαρού τότε αστυνομικού. Ο Σβάιν Φίνε είχε καταδικαστεί σε είκοσι χρόνια φυλάκιση για δεκαοκτώ σεξουαλικές επιθέσεις. Δεν τις είχε αρνηθεί αυτές καθαυτές, αρνούνταν όμως να τις χαρακτηρίσει *επιθέσεις* και δεν θεωρούσε ότι ένας άνδρας σαν κι αυτόν έπρεπε να καταδικαστεί γι' αυτές τις ενέργειες. Αλλά ο δικαστής και οι ένορκοι πίστευαν ότι οι νόμοι της Νορβηγίας πρέπει να υπερισχύουν των νόμων της φύσης. Ό,τι να 'ναι.

Το μάτι της τον κοίταζε μέσα από τον κρατήρα.

«Είσαι έτοιμη, αγάπη;»

«Μη με λες έτσι» κλαψούρισε εκείνη. Με φωνή τρομοκρατημένη, όχι επιτακτική. «Και μη λες *μαχαίρι*...»

Ο Σβάιν Φίνε αναστέναξε. Γιατί τα φοβούνται τόσο πολύ τα μαχαίρια οι άνθρωποι; Ήταν ο πρώτος φόβος τους, είχαν όμως δυόμισι εκατομμύρια χρόνια για να τα συνηθίσουν, και παρ' όλα αυτά υπήρχαν ακόμη ορισμένοι που δεν μπορούσαν να δουν την ομορφιά στο εργαλείο που συντέλεσε στο να κατέβουν οι άνθρωποι απ' τα δέντρα. Κυνήγι, καταφύγιο, γεωργία, τροφή, άμυνα. Το μαχαίρι έπαιρνε ζωές, ήταν όμως και αυτό που έδινε ζωή. Δεν γινόταν το ένα δίχως τ' άλλο. Μόνο όσοι το κατανοούσαν αυτό, όσοι αποδέχονταν τι συνεπάγεται η ανθρώπινη φύση τους, η καταγωγή τους, αγαπούσαν το μαχαίρι. Φόβος κι αγάπη: οι δύο πλευρές του ίδιου νομίσματος.

Ο Σβάιν Φίνε σήκωσε το βλέμμα. Προς τα μαχαίρια πάνω στον πάγκο δίπλα τους, έτοιμα για χρήση. Για επιλογή. Η επιλογή του κατάλληλου μαχαριού για την κάθε δουλειά είναι σπουδαίο πράγμα. Αυτά τα μαχαίρια ήταν καλά, αποτελεσματικά, άριστης ποιότητας. Ήταν εμφανές όμως ότι τους έλειπε αυτό που ο Σβάιν Φίνε έψαχνε

σ' ένα μαχαίρι: προσωπικότητα· ψυχή· μαγεία. Πριν ο ψηλός νεαρός αστυνομικός με τα κοντοκουρεμένα σαν βούρτσα μαλλιά καταστρέψει τα πάντα, ο Σβάιν Φίνε είχε μια υπέροχη συλλογή είκοσι έξι μαχαिरών.

Το ωραιότερο απ' όλα ήταν ένα μαχαίρι από την Ιάβα. Μακρύ, λεπτό κι ασύμμετρο, σαν φίδι που ελίσσόταν μπροστά από τη λαβή. Κούκλα, σαν γυναίκα. Μπορεί να μην ήταν το πιο αποτελεσματικό στη χρήση, αλλά σε υπνώτιζε όπως το βλέμμα ενός φιδιού ή μιας όμορφης γυναίκας κι έκανε τους ανθρώπους να υπακούουν σε ό,τι κι αν τους έλεγες. Αντιθέτως, το πιο αποτελεσματικό, δολοφονικό όπλο της συλλογής του ήταν ένα gamurigi, το αγαπημένο στιλέτο της ινδικής μαφίας. Απαύγαζε μια παγωνιά λες κι ήταν φτιαγμένο από πάγο· ήταν τόσο άσχημο, που αυτό το έκανε συναρπαστικό. Είχε κι ένα μαχαίρι karambit, με λαβή σαν νύχια τίγρη, όπου η αποτελεσματικότητα κι η ομορφιά γίνονταν ένα. Μα ήταν μια ομορφιά όλο φτιασίδι, σαν πουτάνα με λίγο παραπάνω μακιγιάζ απ' ό,τι χρειαζόταν και λίγο πιο στενό φόρεμα απ' ό,τι έπρεπε και υπερβολικά βαθύ ντεκολτέ. Ο Σβάιν Φίνε ποτέ του δεν το είχε αγαπήσει. Του άρεσε τα πράγματα να είναι αθώα. Παρθένα. Και, ει δυνατόν, απλά. Σαν το αγαπημένο του μαχαίρι απ' ολόκληρη τη συλλογή. Ένα φινλανδικό ruukko. Η λαβή του ήταν από καφετί ξύλο, με λεπίδα κοντή, αυλακωτή, που δεν έκλεινε μες στη λαβή, και στην άκρη γύριζε προς τα επάνω, ώστε να σχηματίζει οξεία γωνία. Το είχε αγοράσει στο Τουρκού και δυο μέρες αργότερα το είχε χρησιμοποιήσει για να εξηγήσει σε μια ανόητη δεκαοκτάχρονη που εργαζόταν μόνη της σ' ένα βενζινάδικο έξω απ' το Ελσίνκι πώς είχαν τα πράγματα. Είχε ήδη αρχίσει να τραυλίζει τότε, όπως κάθε φορά που άναβε σεξουαλικά. Αυτό δεν ήταν ένδειξη ότι δεν είχε τον απόλυτο έλεγχο· αντιθέτως, ήταν ένδειξη υψηλών επιπέδων ντοπαμίνης. Και

απόδειξη ότι ακόμα και στα εβδομήντα του η ενέργειά του παρέμενε αμείωτη. Του είχε πάρει περίπου δυόμισι λεπτά να μπει και να βγει απ' το κατάστημα· στο μεταξύ την άρπαξε, την κράτησε με δύναμη πάνω στον πάγκο, της έσχισε το παντελόνι, τη γονιμοποίησε, πήρε την ταυτότητά της, σημείωσε το όνομα –Μααλίν– και τη διεύθυνσή της. Δυόμισι λεπτά. Πόσα δευτερόλεπτα να κράτησε άραγε η γονιμοποίηση; Η συνεύρεση δύο χιμπατζήδων διαρκεί περίπου οκτώ δευτερόλεπτα. Για οκτώ δευτερόλεπτα και οι δύο πίθηκοι είναι εντελώς ανυπεράσπιστοι σ'έναν κόσμο αρπακτικών, που απειλούν τα πάντα. Ένας γορίλλας –που έχει λιγότερους φυσικούς εχθρούς– μπορεί να παρατείνει αυτή την ευχαρίστηση για ένα ολόκληρο λεπτό. Αλλά ένας πειθαρχημένος άνδρας στη χώρα των ανταγωνιστών πρέπει να θυσιάσει την ευχαρίστηση για έναν υψηλότερο σκοπό: την αναπαραγωγή. Ακριβώς όπως μια ληστεία τράπεζας δεν πρέπει ποτέ να ξεπεράσει τα τέσσερα λεπτά, η γονιμοποίηση σε δημόσιους χώρους δεν παίρνει παραπάνω από δυόμισι. Η εξελικτική θεωρία θα τον δικαιώσει, είναι απλώς ζήτημα χρόνου.

Αλλά εδώ, τώρα, βρισκόταν σε ασφαλές περιβάλλον. Επιπλέον, δεν επρόκειτο για πράξη γονιμοποίησης. Όχι ότι δεν το έκανε κέφι, μια χαρά το έκανε. Τώρα όμως η διείσδυση θα γινόταν με μαχαίρι. Δεν υπάρχει λόγος να διεισδύσει κανείς σε μια γυναίκα αν όλο αυτό δεν οδηγήσει σε απογόνους. Ο πειθαρχημένος άνδρας ξέρει να σώζει το πολύτιμο σπέρμα του.

«Πρέπει να σε αποκαλώ αγάπη όταν αρραβωνιαστούμε» ψιθύρισε ο Σβάιν Φίνε.

Εκείνη τον κοίταξε με μάτια κατάμαυρα από το σοκ. Μαύρα, σαν να είχαν ήδη δύσει. Λες και δεν υπήρχε καθόλου φως μέσα τους να λάμψει.

«Μα τι λέω, είμαστε αρραβωνιασμένοι» είπε γελώντας χαμηλόφωνα και πιέζοντας τα παχιά του χείλη στα δικά της. Σκούπισε αυτόματα τα χείλη της με τα μανίκια του φανελένιου πουκαμίσου του για να μη μείνουν ίχνη από σάλιο.

«Κι αυτό είναι που σου έχω υποσχεθεί...» είπε και χάιδεψε με το χέρι του το δέρμα ανάμεσα στα στήθη της κι άρχισε να κατεβαίνει στην κοιλιά της.

Ο Χάρι ξύπνησε. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Ήξερε ότι σύντομα θα θυμόταν τι συνέβαινε, ότι αυτά τα λίγα, ευλογημένα δευτερόλεπτα αβεβαιότητας ήταν η μόνη ανάπαυλα πριν τον ξαναχτυπήσει βάνουσα η γροθιά της πραγματικότητας. Άνοιξε τα μάτια του. Το μετάνιωσε αμέσως. Ήταν λες και το φως της ημέρας που έμπαινε μέσα από τα βρόμικα, γκρίζα παράθυρα και φωτίζε το άδειο σαλονάκι διείσδυε ανεμπόδια μέχρι ένα πονεμένο σημείο πίσω από τους βολβούς των ματιών του. Αναζήτησε ξανά καταφύγιο στο σκοτάδι, πίσω από τα κλειστά του βλέφαρα, και θυμήθηκε το όνειρο απ' το οποίο είχε μόλις ξυπνήσει. Είχε δει τη Ράκελ· φυσικά. Είχε αρχίσει με την ίδια εικόνα που είχε ονειρευτεί τόσες φορές στο παρελθόν, εκείνο το πρωινό τόσα χρόνια πριν, λίγο αφότου είχαν πρωτογνωριστεί. Εκείνη ήταν ξαπλωμένη με το κεφάλι της στο στήθος του. Ο Χάρι τη ρώτησε αν σκόπευε να ελέγξει μήπως αλήθευαν οι φήμες ότι ήταν άκαρδος. Κι η Ράκελ είχε ξεσπάσει σ' εκείνο το γέλιο της που ο Χάρι λάτρευε. Μπορούσε να κάνει οποιαδήποτε κουταμάρα μόνο και μόνο για να την κάνει να γελάσει. Κι ύστερα η Ράκελ είχε σηκώσει το κεφάλι της, τον είχε κοιτάξει μ' εκείνα τα ζεστά καστανά μάτια που είχε κληρονομήσει από την αυστριακή μητέρα της και του είχε απαντήσει ότι οι φήμες ήταν αληθινές. Μα θα του έδινε εκείνη τη μισή της καρδιά. Και το 'κανε. Και η καρδιά της ήταν τόσο μεγάλη, που κατάφερε να κάνει το αίμα να κυκλοφορεί σ' όλο του το κορμί· τον ξεπάγωσε, τον ξανάκανε άνθρωπο. Και σύζυγο. Και πατέρα του Όλεγκ, του αθώου, σοβαρού αγοριού που αγάπησε λες κι ήταν παι-

δί δικό του. Ο Χάρι ήταν ευτυχισμένος μαζί τους. Και τρομοκρατημένος. Ευτυχισμένος μες στην άγνοιά του, δυστυχισμένος επειδή ήξερε ότι κάτι θα τους συνέβαινε, ότι δεν ήταν φτιαγμένοι για τόση ευτυχία. Και τρομοκρατημένος μήπως χάσει τη Ράκελ. Γιατί μια μισή καρδιά δεν μπορεί χωρίς το άλλο της μισό, το ήξεραν κι οι δύο αυτό. Αφού λοιπόν δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς εκείνη, γιατί είχε φύγει μακριά της στ' όνειρό του;

Δεν ήξερε, δεν θυμόταν. Θυμόταν μόνο ότι η Ράκελ επέστρεψε για να του ζητήσει πίσω τη μισή της καρδιά, ν' ακούσει τους ήδη αδύναμους χτύπους μες στο στήθος του, ν' ανακαλύψει πού κρυβόταν. Του χτυπούσε την πόρτα.

Στο τέλος, η πραγματικότητα, σαν γροθιά, τον είχε χτυπήσει κατά μέτωπο.

Την είχε χάσει.

Και δεν ήταν εκείνος που είχε φύγει. Εκείνη τον είχε πετάξει έξω.

Ο Χάρι προσπάθησε να πάρει ανάσα. Ένας ήχος τρύπησε το τύμπανο του αυτιού του. Κατάλαβε ότι ο πόνος δεν επικεντρωνόταν μόνο πίσω από τα μάτια του· όλο του το κεφάλι ήταν μια μπάλα πόνου. Ήταν ο ίδιος ήχος που τον είχε ξυπνήσει από το όνειρο. Κάποιος χτυπούσε την πόρτα. Μια ανόητη, ενοχλητική, πειθήνια ελπίδα καρφώθηκε ξανά στο μυαλό του.

Δίχως ν' ανοίξει τα μάτια του, ο Χάρι τέντωσε το χέρι του προς το πάτωμα δίπλα στον καναπέ-κρεβάτι, έριξε το μπουκάλι με το ουίσκι κι άκουσε τον ήχο που έκανε εκείνο καθώς κυλούσε άδειο πάνω στο παρκέ. Πίεσε τον εαυτό του ν' ανοίξει τα μάτια. Κοίταξε το χέρι του που κρεμόταν πάνω στο πάτωμα σαν άπληστη δαγκάνα· είδε το γκριζο προσθετικό του δάχτυλο από τιτάνιο. Το χέρι του ήταν γεμάτο αίματα. Σκατά. Μύρισε τα δάχτυλά του προσπαθώντας να θυμηθεί

την κατάληξη της προηγούμενης μέρας, αν είχε μπλεχτεί με καμιά γυναίκα. Έσπρωξε στο πλάι το πάπλωμα και κοίταξε το ψηλό, γυμνό, λεπτό του σώμα: 193 εκατοστά σάρκας. Δεν είχε περάσει ακόμη αρκετός καιρός ώστε να κάνουν την εμφάνισή τους τα σημάδια απ' το ποτό, αλλά, έτσι όπως πήγαιναν τα πράγματα, η μυϊκή του μάζα θα μειωνόταν βδομάδα τη βδομάδα και το γκριζόλευκο δέρμα του θα γινόταν ακόμα πιο άσπρο. Θ' άρχιζε να μοιάζει με κανονικό φάντασμα – ο σκοπός, εξάλλου, όλων αυτών των μεθυσιών.

Κατάφερε ν' ανακαθίσει. Κοίταξε τριγύρω. Είχε επιστρέψει στο μέρος όπου ζούσε πριν ξαναγίνει άνθρωπος. Μια βαθμίδα χαμηλότερα όμως. Από ειρωνεία της τύχης, το δωάρι των σαράντα τετραγωνικών που αρχικά δανείστηκε κι έπειτα νοίκιαζε από έναν νεαρό συνάδελφό του στην αστυνομία βρισκόταν στον αποκάτω όροφο από το διαμέρισμα όπου ζούσε πριν μετακομίσει στην ξύλινη βίλα της Ράκελ στο Χολμενκόλεν. Όταν πρωτοήρθε εδώ, πήγε κι αγόρασε έναν καναπέ-κρεβάτι από το ΙΚΕΑ. Και μια βιβλιοθήκη επίσης, που τώρα στέγαζε τη συλλογή με τους δίσκους του πίσω από τον καναπέ· ένα τραπέζι σαλονιού, έναν καθρέφτη που στηριζόταν ακόμη στο πάτωμα γερμένος στον έναν τοίχο και μια συρταριέρα για την είσοδο. Αυτά ήταν τα μόνα έπιπλα του σπιτιού. Δεν ήξερε αν απλώς δεν είχε πάρει καμιά πρωτοβουλία ή αν κατά βάθος προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του ότι όλη αυτή η κατάσταση ήταν προσωρινή, ότι εκείνη θα το ξανασκεφτόταν και θα του έλεγε να γυρίσει πίσω.

Προσπάθησε να καταλάβει αν χρειαζόταν να κάνει εμετό. Ναι. Μια απόφαση ήταν πια: Έπειτα από δύο βδομάδες το σώμα συνηθίζει κι ανέχεται μεγάλες ποσότητες αλκοόλ. Κι αποζητάει ακόμα μεγαλύτερες. Ο Χάρι κοίταξε το άδειο μπουκάλι που είχε σταματήσει να κυλά ανάμεσα στις πατούσες του. Peter Dawson Special. Δεν ήταν

τίποτα το ιδιαίτερο. Το Jim Beam ήταν ιδιαίτερο. Κι έβγαине και σε ορθογώνια μπουκάλια, που δεν κυλούν στο πάτωμα. Το Dawson όμως ήταν ιδιαίτερα φτηνό, κι ένας διχασμένος αλκοολικός με μισθό αστυνομικού και ψίχουλα στην τράπεζα δεν μπορεί να είναι και πολύ εκλεκτικός σε κάτι τέτοια. Κοίταξε το ρολόι του. Τέσσερις παρά δέκα. Είχε ακόμα δυο ώρες και δέκα λεπτά μέχρι να κλείσει το Κρατικό Μονοπώλιο.

Πήρε μια ανάσα και σηκώθηκε όρθιος. Το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει. Ταλαντεύτηκε λίγο, αλλά κατάφερε να σταθεί. Είδε το είδωλό του στον καθρέφτη. Ήταν σαν ψάρι του βυθού που το είχαν τραβήξει τόσο απότομα έξω απ' το νερό, ώστε μάτια κι έντερα έμοιαζαν να θέλουν να πεταχτούν έξω· το αγκίστρι σαν να είχε σκίσει το μάγουλό του, αφήνοντας μια ροζ ουλή από την αριστερή άκρη των χειλιών του μέχρι το αυτί του. Έχωσε το χέρι του κάτω από το μαξιλάρι, μα δεν βρήκε το εσώρουχό του. Φόρεσε μια φόρμα που ήταν πεταμένη στο πάτωμα και βγήκε στον διάδρομο. Μια σκοτεινή σιλουέτα διαγραφόταν πίσω από το αμμοβολισμένο τζάμι της εισόδου. Ήταν εκείνη. Είχε επιστρέψει. Το ίδιο όμως είχε σκεφτεί και την τελευταία φορά και τελικά ήταν ένας άνδρας από την εταιρεία ηλεκτρισμού Χάφσλουν, που ήθελε ν' αντικαταστήσει τους παλιούς μετρητές με καινούργιους· αυτοί, βλέπετε, μετρούν την κατανάλωση ανά ώρα και τη ρίχνουν στο ελάχιστο, όλοι οι πελάτες μας έχουν βάλει καινούργιους και μπορούν τώρα πια να δουν ακριβώς πότε άναψαν τον φούρνο ή έσβησαν το φως του δωματίου. Ο Χάρι τού εξήγησε ότι δεν είχε φούρνο. Ακόμα κι αν είχε όμως, δεν ήθελε με τίποτα να ξέρει κανείς άλλος πότε τον χρησιμοποιούσε και πότε όχι. Και του 'κλεισε την πόρτα στα μούτρα.

Αυτή τη φορά ωστόσο η σιλουέτα πίσω απ' το γυαλί ήταν γυναι-

κεία. Είχε το ύψος της, το σχήμα του κορμιού της. Πώς είχε καταφέρει να μπει στην πολυκατοικία;

Ο Χάρι άνοιξε την πόρτα.

Ήταν δύο: μια γυναίκα που δεν είχε ξαναδεί ποτέ του κι ένα κοριτσάκι τόσο μικρό, που δεν έφτανε στο ύψος του γυαλιού της πόρτας. Όταν είδε τον κουμπάρα που κρατούσε το κορίτσι, ο Χάρι κατάλαβε ότι είχαν χτυπήσει το κουδούνι κάποιου γείτονα, ο οποίος τους άνοιξε την κεντρική είσοδο.

«Κάνουμε έρανο» είπε η γυναίκα. Πάνω από τα μπουφάν τους φορούσαν πορτοκαλί γιλέκα με το σήμα του Ερυθρού Σταυρού.

«Νόμιζα ότι γινόταν το φθινόπωρο» είπε ο Χάρι.

Η γυναίκα και το κορίτσι τον κοίταξαν σιωπηλές. Κάτι που εκείνος ερμήνευσε αρχικά ως εχθρότητα, λες και τις είχε κατηγορήσει για κάτι, μέχρι που συνειδητοποίησε ότι ήταν απλώς περιφρόνηση, μάλλον επειδή ήταν ημίγυμνος και βρομούσε αλκοόλ ενώ ήταν τέσσερις το απόγευμα. Συν του ότι αγνοούσε ετούτο τον πανεθνικό και πιθανότατα πολυδιαφημισμένο έρανο.

Ο Χάρι έψαξε να δει αν ένοιωθε καθόλου ντροπή. Ένωθε. Λίγο. Έχωσε το χέρι στην τσέπη της φόρμας του όπου συνήθιζε να κρατάει ψιλά όταν ήταν μεθυσμένος, ξέροντας ότι τέτοιες ώρες δεν ήταν σώφρον να κουβαλάει μαζί του την τραπεζική του κάρτα.

Χαμογέλασε στο κοριτσάκι, που κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια το ματωμένο χέρι που έσπρωξε ένα τυλιγμένο χαρτονόμισμα μέσα στη σχισμή του ογκώδους κουμπάρα. Πριν το χαρτονόμισμα εξαφανιστεί, ο Χάρι πρόλαβε να δει το μουσάκι μιας φιγούρας πάνω στο χαρτί. Το μουσάκι του Έντβαρντ Μουνκ.

«Διάολε!» είπε ο Χάρι και ξανάχωσε το χέρι στην τσέπη του. Άδεια. Ακριβώς όπως κι ο λογαριασμός του.

«Συγγνώμη;» είπε η γυναίκα.

«Νόμιζα ότι ήταν διακοσάρικο, μα σας έδωσα έναν Μουνκ. Σας έδωσα το χιλιάρικό μου».

«Ω!;»

«Ε... μπορώ να το πάρω πίσω;»

Το κορίτσι κι η γυναίκα τον κοίταξαν χωρίς να πουν λέξη. Το κορίτσι σήκωσε ψηλά τον κουμπαρά, με προσοχή, ώστε να μπορέσει ο Χάρι να δει καλύτερα το σήμα του εράνου.

«Μάλιστα» ψιθύρισε εκείνος. «Μήπως έχετε ρέστα;»

Η γυναίκα χαμογέλασε λες κι ο Χάρι έκανε χιούμορ, κι εκείνος της ανταπέδωσε το χαμόγελο στα γρήγορα, ενώ το μυαλό του έψαχνε απεγνωσμένα να βρει λύση στο πρόβλημά του. 299,90 κορόνες πριν από τις έξι το απόγευμα. Άντε 169,90 για το μικρό μπουκάλι.

«Να ξέρετε ότι τα λεφτά πάνε σ' αυτούς που το έχουν ανάγκη» είπε η γυναίκα και τράβηξε το κορίτσι προς τις σκάλες, στην πόρτα του επόμενου γείτονα.

Ο Χάρι έκλεισε την πόρτα, πήγε στην κουζίνα και ξέπλυνε το χέρι του από τα αίματα. Το τσούξιμο ήταν τρομερό. Πίσω στο καθιστικό, κοίταξε γύρω του κι είδε στο πάπλωμα αποτυπώματα από μια ματωμένη παλάμη. Έπεσε στα γόνατα και βρήκε το κινητό του κάτω από τον καναπέ. Δεν είχε μηνύματα. Μόνο τρεις κλήσεις από χθες το βράδυ: μία από τον Μπιγιρν Χολμ της Σήμανσης και δύο από την Αλεξάντρα στο Ιατροδικαστικό. Η Αλεξάντρα κι ο Χάρι είχαν έρθει αρκετά κοντά τον τελευταίο καιρό, αφότου τον πέταξε η Ράκελ έξω απ' το σπίτι, και υπέθετε απ' όσα ήξερε –και θυμόταν– ότι η Αλεξάντρα δεν ήταν από τις γυναίκες που αφήναν την περίοδό τους να μπει εμπόδιο στο σεξ. Το πρώτο βράδυ, που τον είχε βοηθήσει να φτάσει σπίτι του, αφού έψαξαν κι οι δυο τα κλειδιά του στις τσέπες του, χωρίς επιτυχία,

η Αλεξάντρα είχε διαρρήξει ανησυχητικά γρήγορα και αποτελεσματικά την κλειδαριά του διαμερίσματός του. Ύστερα τον είχε ρίξει στον καναπέ, κι είχε ξαπλώσει κι εκείνη δίπλα του. Το πρωί που ο Χάρι ξύπνησε, εκείνη είχε ήδη φύγει, αφήνοντας πίσω της μόνο ένα σημείωμα με το οποίο τον ευχαριστούσε για τις υπηρεσίες του. Που σημαίνει ότι τα αίματα στο πάπλωμα θα μπορούσε να είναι δικά της.

Ο Χάρι σφάλισε τα μάτια και προσπάθησε να συγκεντρωθεί. Αν τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων και η χρονολογική τους σειρά ήταν συγκεχυμένα, η ανάμνηση της προηγούμενης βραδιάς ήταν απλώς ανύπαρκτη. Ξανάνοιξε τα μάτια, κοίταξε το πονεμένο του δεξί χέρι. Τρεις ματωμένες αρθρώσεις δαχτύλων, εντελώς γδαρμένες, με ξεραμένο αίμα στις άκρες τους. Κάποιον πρέπει να χτύπησε. Τρεις αρθρώσεις υποδηλώνουν παραπάνω από μία γροθιά. Συνειδητοποίησε ότι κι η φόρμα του είχε αίμα. Πολύ αίμα. Αποκλείεται να προερχόταν μόνο απ' τα δάχτυλά του.

Ενώ έπαιρνε τηλέφωνο τον Μπιγιρν Χολμ, έβγαλε το κάλυμμα του παπλώματος. Άκουσε τη γραμμή να καλεί κι ήξερε ότι κάπου εκεί έξω χτυπούσε τώρα ένα τηλέφωνο στους ρυθμούς μιας μεγάλης επιτυχίας του Χανκ Γουίλιαμς που ο Μπιγιρν έλεγε ότι μιλούσε για κάποιον της Σήμανσης, όπως εκείνος.

«Α, τι χαμπάρια;» ακούστηκε η φωνή του Μπιγιρν με τη χαρακτηριστική προφορά του.

«Αναλόγως» είπε ο Χάρι και μπήκε στο μπάνιο. «Άκου, έχεις να μου δανείσεις τριακόσιες κορόνες;»

«Είναι Κυριακή, Χάρι, το Μονοπώλιο είναι κλειστό».

«Κυριακή;» Ο Χάρι έβγαλε τη φόρμα του και την πέταξε μαζί με το κάλυμμα του παπλώματος στο καλάθι με τα άπλυτα, που ξεχείλιζε ήδη. «Όχι, ρε πούστη μου».

«Θες κάτι άλλο;»

«Ναι, είδα ότι με πήρες στις εννιά».

«Σε πήρα, αλλά δεν απάντησες».

«Απ' ό,τι φαίνεται, το τηλέφωνό μου είχε πέσει κάτω από τον καναπέ. Ήμουν στο Jealousy».

«Το σκέφτηκα. Κι έτσι πήρα τον Έισταϊν και μου 'πε πως ήσουν εκεί».

«Και;»

«Κι ήρθα και σε βρήκα. Καλά, δεν θυμάσαι τίποτα;»

«Όχι, ρε πούστη μου. Σκατά. Τι συνέβη;»

Ο Χάρι άκουσε τον συνάδελφό του να ξεφυσάει βαριά και φαντάστηκε τον χλωμό, φεγγαροπρόσωπο φίλο του, με την τραγιάσκα και τις μεγαλύτερες, τις πιο κόκκινες φαβορίτες που είχε δει ποτέ κανείς στην αστυνομία του Όσλο, να γυρίζει τα γουρλωτά μάτια του προς το ταβάνι σε ένδειξη απαξίωσης.

«Τι θες να μάθεις;»

«Μόνο ό,τι εσύ νομίζεις πως πρέπει να ξέρω» είπε ο Χάρι παρατηρώντας κάτι στο καλάθι με τ' άπλυτα: τον λαιμό ενός μπουκαλιού να εξέχει ανάμεσα σε βρόμικα εσώρουχα και μπλουζάκια. Το τράβηξε έξω. Jim Beam. Άδειο. Ή μήπως όχι; Ξεβίδωσε το καπάκι, έφερε το άνοιγμα στα χείλη κι έριξε το κεφάλι προς τα πίσω.

«Οκέι, άκου τη σύντομη βερσιόν» είπε ο Μπιγιρν. «Όταν ήρθα στο Jealousy Bar στις εννιά και τέταρτο το βράδυ, ήσουν σκνίπα. Και μέχρι να σε πάω σπίτι στις δέκα και μισή μιλούσες ακατάπαυστα για ένα και μόνο πράγμα. Έναν άνθρωπο. Μάντεψε ποιον».

Ο Χάρι δεν απάντησε, ταρακούνησε το μπουκάλι κι ακολούθησε με το βλέμμα του τη μοναδική σταγόνα που κυλούσε προς το μέρος του.

«Τη Ράκελ» είπε ο Μπγιρν. «Λιποθύμησες στο αμάξι κι εγώ σ' ανέβασα επάνω, ξεκλείδωσα την πόρτα, σ' άφησα μέσα κι έφυγα. Αυτά».

Από την ταχύτητα με την οποία κυλούσε η σταγόνα ο Χάρι κατάλαβε ότι είχε ακόμη χρόνο μέχρι να φτάσει στα χείλη του. Απομάκρυνε το μπουκάλι από το στόμα και είπε στο τηλέφωνο:

«Αυτό ήταν;».

«Αυτή είναι η σύντομη βερσιόν».

«Μήπως παίξαμε ξύλο;»

«Εσύ κι εγώ;»

«Έτσι όπως λες το “εγώ” φαίνεται ότι μάλλον έπαιξα μόνο εγώ.

Με ποιον;»

«Ας πούμε ότι ο νέος ιδιοκτήτης του Jealousy μάζεψε μερικές».

«Μερικές; Ξυπνάω κι έχω τρία γδαρμένα δάχτυλα κι αίματα στο παντελόνι μου».

«Την πρώτη φορά τον πέτυχες στη μύτη και πετάχτηκαν αίματα παντού. Ύστερα όμως έσκυψε και πέτυχες τον τοίχο. Παραπάνω από μία φορά. Νομίζω ότι και ο τοίχος έχει ακόμη αίματα δικά σου».

«Καλά, κι ο Ρίνγκνταλ δεν με χτύπησε;»

«Ήσουν τόσο τύφλα, που δεν του πήγαινε η καρδιά, Χάρι. Ο Έι-σταϊν κι εγώ μπήκαμε στη μέση και σε σταματήσαμε, για να μην τραυματιστείς περισσότερο».

«Πω, ρε πούστη μου, έχασα την μπάλα».

«Κοίτα να δεις, ένα χεράκι ξύλο το ήθελε κι ο Ρίνγκνταλ. Είχε παίξει όλο τον δίσκο *White Ladder* και πήγαινε και για επαναληπτικό γύρο. Και τότε άρχισες να του φωνάζεις ότι πάει να γαμήσει τη φήμη του μπαρ που είχατε φτιάξει εσύ, ο Έι-σταϊν κι η Ράκελ».

«Όντως, αυτό είχαμε κάνει. Μιλάμε, ήταν χρυσωρυχείο αυτό το

μπαρ, Μπγιρν! Ο τύπος ήρθε και το πήρε για πενταροδεκάρες κι εγώ του ζήτησα ένα και μόνο πράγμα: να μην παίζει σκατά· να βάζει μουσικάρες».

«Τις μουσικάρες σου;»

«Τις μουσικάρες μας, Μπγιρν! Τις δικές σου, τις δικές μας, του Έισταϊν, του Μεχμέτ... Όχι... όχι μαλακίες Ντέιβιντ Γκρέι, ρε πούστη μου!»

«Ίσως να πρέπει να μου διευκρινίσεις... οπ! Περίμενε, Χάρι, κλαίει ο μικρός».

«Καλά, σόρι κι ευχαριστώ, ε; Συγγνώμη για χθες το βράδυ. Σκατά, τι γελοίος που ακούγομαι τώρα. Έλα, κλείνουμε. Φιλιά στην Κατρίνε».

«Είναι στη δουλειά».

Έκλεισαν το τηλέφωνο. Και την ίδια στιγμή, σαν λάμψη φωτός, ο Χάρι κάτι είδε. Συνέβη τόσο γρήγορα, που δεν μπόρεσε να καταλάβει τι ακριβώς ήταν, μα η καρδιά του άρχισε να χτυπάει σαν τρελή και του κόπηκε η ανάσα.

Κοίταξε το μπουκάλι που κρατούσε ακόμη αναποδογυρισμένο. Η σταγόνα. Είχε πέσει. Κοίταξε στο πάτωμα. Μια καφέ σταγόνα στεκόταν πάνω στο λευκό βρόμικο πλακάκι.

Ο Χάρι αναστέναξε. Ολόγυμνος, γονάτισε, ένωσε τα κρύα πλακάκια στα γόνατά του, έβγαλε τη γλώσσα, πήρε μιαν ανάσα κι έσκυψε προς τα εμπρός, με το μέτωπο στο πάτωμα, σαν να προσευχόταν.

Ο Χάρι κατέβηκε την οδό Πιλεστρέντε με μεγάλα βήματα. Οι Dr. Martens του άφηναν μαύρα αποτυπώματα στο λεπτό στρώμα χιονιού που είχε πέσει τη νύχτα και το οποίο ο ανοιξιάτικος ήλιος, χαμηλά στον ουρανό, προσπαθούσε να λιώσει πριν ξαναβυθιστεί πίσω

από τις προσόψεις των παλιών τριώροφων και τετραώροφων κτιρίων της πόλης. Αφουγκράστηκε τους ρυθμικούς τριγμούς στην ασφαλτο απ' τα χαλίκια που είχαν παγιδευτεί στ' αυλάκια απ' τις σόλες του, ενώ περνούσε τώρα μπροστά από τις ψηλότερες, μοντέρνες πολυκατοικίες που είχαν πάρει τη θέση του παλιού Ρικσχοσπιτάλ, του νοσοκομείου όπου είχε γεννηθεί πριν από πενήντα σχεδόν χρόνια. Έριξε μια ματιά στα νέα γκράφιτι που κοσμούσαν την πρόσοψη του Μπλιτζ, ενός παλιού αρχοντικού που τελούσε πλέον υπό κατάληψη κι είχε υπάρξει κάποτε το άντρο του πανκ. Όταν ήταν έφηβος ο Χάρι, χτυπιόταν εκεί μέσα σε κάτι περίεργες συναυλίες, παρόλο που δεν ήταν ποτέ του πανκιά. Πέρασε έξω από την παμπ Rex, όπου είχε γίνει τύφλα κάποτε, όταν την έλεγαν κάπως αλλιώς και τα μισόλιτρα ήταν φτηνότερα, οι πορτιέρηδες πιο ευέλικτοι και οι θαμώνες φαν της τζαζ. Ούτε φαν της τζαζ ήταν όμως. Ούτε ήταν σαν τους πολυλογάδες σωτηριολόγους της Εκκλησίας της Φιλαδέλφειας, ακριβώς απέναντι. Πέρασε τα Κεντρικά Δικαστήρια. Πόσοι δολοφόνοι να είχαν καταδικαστεί εκεί μέσα; Πολλοί. Όχι αρκετοί όμως. Βλέπεις, δεν στοιχειώνουν αυτοί τα όνειρά σου. Τα στοιχειώνουν όσοι σου ξέφυγαν. Και τα θύματά τους. Παρ' όλα αυτά, ο Χάρι είχε καταφέρει να πιάσει αρκετούς, ώστε ν' αποκτήσει ένα όνομα στην υπηρεσία, μια φήμη, τέλος πάντων. Και καλή και κακή. Μέρος αυτής της φήμης ήταν και η άμεση ή έμμεση ευθύνη που είχε για τον χαμό διαφόρων συναδέλφων του. Ο Χάρι έφτασε στην Γκρενλαντσλέρρετ, το μέρος όπου το κάποτε εθνικά ομοιογενές Όσλο είχε αποφασίσει, τη δεκαετία του '70, να γνωρίσει τον κόσμο. Ή το αντίστροφο. Εστιατόρια με αραβικά ονόματα, μπακάλικά με λαχανικά εισαγωγής και μπαχαρικά από το Καράτσι, Σομαλές με μαντίλες που έβγαζαν τα παιδάκια τους βόλτα κυριακάτικα. Και άνδρες που συζητούσαν ενθουσιωδώς

τρία βήματα πίσω του. Ο Χάρι μπορούσε ν' αναγνωρίσει ακόμη μια δυο παμπ που βρίσκονταν εκεί από την εποχή που το Όσλο είχε μόνο λευκή εργατική τάξη· εδώ ήταν τα στέκια της. Πέρασε μπροστά από την εκκλησία της Γκρένλαν και προχώρησε προς το γυάλινο κτίριο στην κορυφή του πάρκου. Γύρισε κι έριξε μια ματιά προς τα πίσω πριν σπρώξει τη βαριά μεταλλική πόρτα με το χαρακτηριστικό στρογγυλό διακοσμητικό της. Κοίταξε το Όσλο. Όμορφο κι άσχημο μαζί. Ζεστό και ψυχρό. Κάποιες μέρες την αγαπούσε αυτή την πόλη· άλλες τη μισούσε. Δεν θα μπορούσε όμως ποτέ να την εγκαταλείψει. Να την αφήσει για λίγο, να κάνει ένα διάλειμμα, ναι. Αλλά ποτέ για πάντα. Όπως τον άφησε για πάντα εκείνη.

Ο φρουρός τού ξεκλείδωσε την πόρτα για να περάσει και ο Χάρι ξεκούμπωσε το σταυρωτό παλτό του περιμένοντας το ασανσέρ. Ένιωσε ήδη να λούζεται από τον ιδρώτα. Κι ένα τρέμουλο όταν άνοιξε μία από τις πόρτες των ασανσέρ. Σήμερα δεν γινόταν να μπει στο ασανσέρ. Γύρισε και ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες μέχρι τον πέμπτο όροφο.

«Στη δουλειά κυριακάτικα;» είπε η Κατρίνε Μπρατ κοιτάζοντας πάνω από την οθόνη του υπολογιστή της τον Χάρι, που μόλις είχε μπει στο γραφείο της.

«Κοίτα ποιος μιλάει» είπε ο Χάρι και χώθηκε βαθιά μες στην πολυθρόνα από την άλλη μεριά του τραπεζιού.

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν.

Ο Χάρι έκλεισε τα μάτια, έριξε πίσω το κεφάλι και τέντωσε τα μακριά του πόδια, που έφταναν μέχρι το τραπέζι. Το έπιπλο είχε έρθει πακέτο με την ανάληψη του πόστου που κατείχε ο Γκούναρ Χάγκεν. Η Κατρίνε είχε βάλει να βάψουν τους τοίχους πιο ανοιχτούς και να στρώσουν παρκέ. Κατά τ' άλλα, το γραφείο του επικεφαλής

του Τμήματος Ανθρωποκτονιών παρέμενε απαράλλακτο. Και, παρόλο που η Κατρίνε ήταν φρέσκια φρέσκια σ' αυτή τη θέση και στη μητρότητα, ο Χάρι μπορούσε ακόμη να διακρίνει το άγριο κορίτσι με το σκοτεινό βλέμμα και τη φράντζα στο πρόσωπο, που τους είχε έρθει από την αστυνομία του Μπέργκεν. Είχε μεγάλα σχέδια αλλά και ψυχικά βάρη, ενώ το μαύρο δερμάτινο μπουφάν της που αψηφούσε τη θηλυκότητά της έκανε τα βλέμματα των συναδέλφων του Χάρι να κολλάνε πάνω της περισσότερο απ' όσο ήταν σωστό. Το γεγονός ότι τότε εκείνη είχε μάτια μόνο για τον Χάρι οφειλόταν στις γνωστές παράδοξες αιτίες: στην κακή του φήμη· στο ότι ήταν μονίμως απασχολημένος· και στο γεγονός ότι εκείνος την έβλεπε μόνο ως συνάδελφο και τίποτε άλλο.

«Μπορεί και να κάνω λάθος» είπε ο Χάρι ενώ χασμουρήθηκε «αλλά από το τηλέφωνο μου φάνηκε ότι ο δικός σου τη γουστάρει την άδεια πατρότητας, ε;».

«Δεν κάνεις λάθος» είπε η Κατρίνε και πληκτρολόγησε κάτι στον υπολογιστή. «Εσύ τι κάνεις; Γουστάρεις...»

«Την άδεια συζύγου;»

«Που επέστρεψες στο Ανθρωποκτονιών θα έλεγα, αλλά δεν βαριέσαι».

Ο Χάρι άνοιξε το ένα μάτι. «Με καθήκοντα αστυφύλακα;»

Η Κατρίνε αναστέναξε. «Ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσαμε να κάνουμε με τον Γκούναρ, Χάρι, δεδομένων των συνθηκών. Τι περιμένες δηλαδή;»

Ο Χάρι με το ένα του μάτι ανοιχτό περιεργάστηκε το δωμάτιο, ενώ αναρωτιόταν τι περίμενε στ' αλήθεια. Ότι το γραφείο της Κατρίνε θα αποκτούσε μια κάπως πιο θηλυκή αύρα; Ή μήπως ότι θα του ξανάδιναν τα ίδια προνόμια και τις ίδιες ελευθερίες που είχε πριν

παραιτηθεί από επιθεωρητής, γίνει λέκτορας στην Αστυνομική Ακαδημία, παντρευτεί τη Ράκελ και προσπαθήσει να ζήσει μια ζωή ήρεμη και νηφάλια; Προφανώς και δεν θα το έκαναν. Η Κατρίνε –με τις ευλογίες του Γκούναρ και τη βοήθεια του Μπγιρν– τον είχε, στην κυριολεξία, σηκώσει από τα πατώματα και του είχε δώσει αυτή τη θέση για να μπορέσει να σταθεί, να έχει έναν λόγο να ορθοποδήσει, να σκέφτεται κάτι άλλο πλην της Ράκελ, να έχει μια δικαιολογία για να μην πνιγεί στο ποτό. Το ότι κι ο ίδιος αισθανόταν ευγνώμων μόνο και μόνο που καθόταν και ταξινομούσε χαρτιά και ξαναδιάβαζε ξεχασμένες υποθέσεις μαρτυρούσε ότι είχε πέσει πολύ πιο χαμηλά απ’ όσο πίστευε ποτέ ότι ήταν δυνατόν. Αν και η εμπειρία λέει ότι πάντα υπάρχει το ακόμα πιο χαμηλά. Ο Χάρι ξερόβηξε.

«Έχεις να μου δανείσεις πεντακόσιες κορόνες;»

«Αι γαμήσου, Χάρι» είπε η Κατρίνε και τον κοίταξε απελπισμένα. «Γι’ αυτό ήρθες; Δεν σου έφταναν τα χθεσινά;»

«Δεν πάει έτσι» είπε ο Χάρι. «Εσύ έστειλες τον Μπγιρν να με μαζέψει;»

«Όχι».

«Και πώς με βρήκε τότε;»

«Κι η κουτσή Μαρία ξέρει πού περνάς τα βράδια, Χάρι. Πολλοί μάλιστα το βρίσκουν γελοίο που πας και τα πίνεις στο μπαρ που μόλις πούλησες».

«Συνήθως δεν αρνούνται να σερβίρουν πρώην ιδιοκτήτες».

«Μέχρι χθες ίσως. Ο Μπγιρν λέει πως το τελευταίο πράγμα που είπε ο ιδιοκτήτης ήταν ότι σου απαγορεύει την είσοδο για το υπόλοιπο της ζωής σου».

«Σοβαρά; Δεν θυμάμαι τίποτα, ρε πούστη μου».

«Θα σε βοηθήσω εγώ να θυμηθείς. Προσπάθησες να πείσεις τον

Μπγιρν να καλέσει την αστυνομία εξαιτίας της μουσικής που έπαιζε το Jealousy κι ύστερα να πάρει τηλέφωνο τη Ράκελ για να μιλήσεις μαζί της. Από τη δική του συσκευή μάλιστα, αφού εσύ είχες αφήσει τη δική σου στο σπίτι κι αμφέβαλλες επίσης αν θα το σήκωνε βλέποντας ότι η κλήση ήταν από τον δικό σου αριθμό».

«Όχ, Θεέ μου» είπε ο Χάρι κι έκρυσε το πρόσωπό του στις παλάμες του, κάνοντας μασάζ στο μέτωπό του.

«Δεν σ' τα λέω για να σ' τη σπάσω, σ' τα λέω για να καταλάβεις τι κάνεις όταν πίνεις».

«Να 'σαι καλά». Ο Χάρι δίπλωσε τα χέρια και τα ακούμπησε στην κοιλιά του. Συνειδητοποίησε ότι ένα διακοσάρικο βρισκόταν πάνω στο τραπέζι, από τη μεριά που καθόταν.

«Δεν φτάνουν για να γίνεις λιώμα» είπε η Κατρίνε. «Αλλά φτάνουν για να σε πάρει ο ύπνος. Γιατί αυτό χρειάζεσαι. Ύπνο».

Ο Χάρι την κοίταξε. Το βλέμμα της είχε μαλακώσει με τα χρόνια· δεν ήταν πια το θυμωμένο εκείνο κορίτσι που ήθελε να εκδικηθεί τον κόσμο όλο. Ίσως επειδή ήταν πλέον υπεύθυνη και γι' άλλους ανθρώπους, για τους συναδέλφους της στο Ανθρωποκτονιών και για το δεκαοκτάμηνο αγοράκι της. Κάτι τέτοια φαίνεται ότι μας κάνουν πιο ευαίσθητους, πιο ήπιους ανθρώπους. Κατά τη διάρκεια της υπόθεσης με τον βαμπιριστή, πριν από ενάμιση χρόνο, όταν η Ράκελ είχε μπει στο νοσοκομείο κι εκείνος είχε βρει καταφύγιο στο ποτό, η Κατρίνε ήταν που τον μάζεψε μες στο μαύρο του το χάλι και τον πήγε στο διαμέρισμά της, τον έβαλε να κάνει εμετό στο κατά τ' άλλα πεντακάθαρο μπάνιο και του χάρισε λίγες πολύτιμες ώρες ύπνου στο κρεβάτι που μοιραζόταν με τον Μπγιρν.

«Όχι» είπε ο Χάρι. «Δεν έχω ανάγκη από ύπνο. Μια υπόθεση χρειάζομαι».

«Σου έχουμε δώσει μία...»

«Χρειάζομαι την υπόθεση Φίνε».

Η Κατρίνε βαριαναστέναξε. «Χάρι, αυτοί οι φόνοι δεν λέγονται “υπόθεση Φίνε”. Τίποτα δεν δείχνει ότι ο Φίνε είναι μπλεγμένος σε όλο αυτό. Άσε που έχω ήδη όσους χρειάζομαι γι’ αυτή την υπόθεση».

«Τρεις δολοφονίες. Τρεις άλυτοι φόνοι. Και μου λες ότι δεν έχεις ανάγκη από κάποιον που να μπορεί να αποδείξει αυτό που εσύ κι εγώ ξέρουμε, ότι δηλαδή δολοφόνος είναι ο Φίνε;»

«Χάρι, έχεις ήδη μια υπόθεση να λύσεις. Λύσε την κι άσε με εμένα να κάνω κουμάντο στο τμήμα».

«Η υπόθεσή μου δεν είναι υπόθεση. Ο σύζυγος έχει ήδη ομολογήσει ότι σκότωσε τη γυναίκα του κι έχουμε και κίνητρο και αποδεικτικά στοιχεία».

«Και μπορεί ξαφνικά ν’ αποσύρει την ομολογία του, οπότε θα χρειαστούμε κι άλλο ψαχνό».

«Θα μπορούσες να τη δώσεις στον Βίλερ, στον Σκάρε ή σε κάποιον από τους μικρούς. Ο Φίνε είναι βιαστής, κατά συρροή δολοφόνος κι εγώ είμαι μακράν ο μοναδικός ερευνητής που έχεις με ειδίκευση σε τέτοια πράγματα».

«Χάρι, όχι! Και τέρμα η συζήτηση».

«Μα γιατί όχι;»

«Γιατί όχι; Κοίτα πώς είσαι! Ας υποθέσουμε ότι ήσουν εσύ αρχηγός του Ανθρωποκτονιών: Θα έστελνες ποτέ έναν μεθυσμένο, ανισόρροπο ερευνητή στους ήδη δύσπιστους συναδέλφους στην Κοπεγχάγη και τη Στοκχόλμη, που κατά πάσα πιθανότητα έχουν ήδη αποφασίσει ότι πίσω από τις δολοφονίες στις πόλεις τους δεν βρίσκεται ο ίδιος άνθρωπος; Εσύ βλέπεις παντού κατά συρροή δολοφόνους, γιατί το κεφάλι σου είναι γεμάτο με δαύτους».

«Σωστά, μόνο που είναι ο Φίνε. Έχει όλα τα χαρακτηριστικά...»

«Κόφ' το! Πρέπει ν' απαλλαγείς από αυτή την εμμονή, Χάρι».

«Ποια εμμονή;»

«Ο Μπγιρν μού λέει ότι μουρμουρίζεις συνεχώς για τον Φίνε όταν είσαι λιάρδα, ότι πρέπει να τον φας πριν σε φάει και τέτοια».

«Λιάρδα; Λιώμα το λέμε στο Όσλο. Λιώμα!» Ο Χάρι άρπαξε το διακοσάρικο και το έχωσε στην τσέπη του. «Άντε, καλή Κυριακή».

«Πού πας;»

«Κάπου όπου μπορώ να γιορτάσω σωστά την άγια ετούτη μέρα».

«Οι σόλες σου είναι γεμάτες χαλίκια. Να πατάς στις μύτες των ποδιών σου όταν περπατάς στο παρκέ μου».

Ο Χάρι πήρε να κατεβαίνει την Γκρενλαντσλέιρετ προς τα εστιατόρια Ουλίμπεν και Πιγκάλ. Δεν ήταν οι πρώτες του επιλογές για ποτό, ήταν όμως οι κοντινότερες. Είχε τόσο λίγο κόσμο στον κεντρικό δρόμο της Γκρένλαν, που ο Χάρι τον διέσχισε με κόκκινο ενώ χάζευε στο κινητό του. Να πάρει την Αλεξάντρα, που τον είχε ήδη καλέσει; Δεν το 'κανε κέφι. Από τις κλήσεις είδε ότι είχε προσπαθήσει να τηλεφωνήσει στη Ράκελ έξι φορές μεταξύ έξι κι οκτώ το προηγούμενο βράδυ. Ανατρίχιασε.

Φτάνοντας στο απέναντι πεζοδρόμιο, ένωσε ξαφνικά έναν πόνο στο στήθος κι η καρδιά του άρχισε να χτυπά ανεξέλεγκτα, λες κι είχε χαλάσει κάποιο ελατήριο που ήλεγχε τον ρυθμό της. Ίσα που πρόλαβε να αναρωτηθεί αν πάθαινε καρδιακό επεισόδιο, όταν οι χτύποι της καρδιάς του ξαναβρήκαν τον φυσιολογικό τους ρυθμό.

Υπήρχαν και χειρότεροι τρόποι να πεθάνεις. Ένας πόνος στο στήθος πέφτεις στα γόνατα· το μέτωπο προσγειώνεται στην ασφαλ-

το. The end. Λίγες μέρες ακόμα να έπινε με αυτούς τους ρυθμούς, και ο θάνατος θα γινόταν πολύ ρεαλιστικό σενάριο. Ο Χάρι συνέχισε να περπατάει. Κι άλλο προαίσθημα. Είχε μάθει περισσότερα τώρα απ' όσα θυμόταν σήμερα το πρωί. Μα ύστερα του ξεγλίστρησαν. Σαν ένα όνειρο που φεύγει μόλις ξυπνάς.

Κοντοστάθηκε έξω από την πόρτα του Ουλίμπεν και κοίταξε μέσα από το τζάμι. Το Ουλίμπεν ήταν κάποτε ένα από τα ελεεινότερα καταγώγια του Όσλο· τώρα είχε ανακαινιστεί εξολοκλήρου, τόσο πολύ μάλιστα, που ο Χάρι δίστασε να μπει μέσα. Ζύγιασε τη νέα πελατεία: ένα μείγμα από χιπστεράδες, καλοντυμένα ζευγάρια κι οικογένειες με μικρά παιδιά, με αρκετό χρόνο κι αρκετά λεφτά ώστε να βγουν να φάνε έξω κυριακάτικα.

Έχωσε διστακτικά το χέρι του στην τσέπη. Βρήκε το διακοσάρικο αλλά και κάτι ακόμα. Ένα κλειδί. Δεν ήταν δικό του. Ήταν του σπιτιού όπου είχε γίνει το φονικό που ερευνούσε, στην οδό Μπουργκάτα στο Τέγιεν. Δεν ήξερε γιατί είχε ζητήσει να του δώσουν το κλειδί σε μια ήδη λυμένη υπόθεση. Τουλάχιστον τώρα είχε τον τόπο του εγκλήματος για την πάρτη του. Εντελώς για την πάρτη του μάλιστα, αφού ο άλλος ερευνητής –ο Θεός να τον κάνει ερευνητή–, ο Τρουλς Μπέρντσεν, δεν κουνούσε ούτε το δαχτυλάκι του. Ο Μπέρντσεν δεν είχε μπει στο Ανθρωποκτονιών αξιοκρατικά αλλά χάρη στον παιδικό του φίλο, πρώην διοικητή της Αστυνομίας και νυν Υπουργό Δικαιοσύνης Μίκαελ Μπέλμαν. Ο Τρουλς Μπέρντσεν ήταν παντελώς άχρηστος. Είχε κάνει δε μια σιωπηρή συμφωνία με την Κατρίνε ότι δεν θ' ανακατεύεται σε καμία υπόθεση, θα φτιάχνει μόνο καφέ και θ' ασχολείται με τ' αναλώσιμα του γραφείου. Πράγμα που στην ουσία σήμαινε πασιέντζες και Τέτρις. Ο καφές είχε την ίδια άσχημη γεύση όπως παλιά, αλλά τώρα τελευταία ο Τρουλς κέρδιζε

τον Χάρι στο Τέτρις. Οι δυο τους ήταν ένα αληθινά θλιβερό ζευγάρι έτσι όπως κάθονταν στο βάθος του ανοιχτού χώρου γραφείων, μ' ένα σκούρο διαχωριστικό τοιχίο ενάμισι μέτρου ανάμεσά τους.

Ο Χάρι ξανακοίταξε μέσα από το τζάμι. Είδε μια κενή θέση δίπλα σε μια οικογένεια που καθόταν ακριβώς πίσω από το τζάμι. Την ίδια στιγμή το αγοράκι της οικογένειας τον πήρε χαμπάρι, τον έδειξε με το χεράκι του και γέλασε. Ο πατέρας, που καθόταν με την πλάτη προς την πόρτα, γύρισε να κοιτάξει, κι ο Χάρι έκανε αυτομάτως ένα βήμα πίσω, μες στο σκοτάδι. Κι είδε το χλωμό τσαλακωμένο πρόσωπό του ν' αντανakλάται στο τζάμι της πόρτας και να αναμειγνύεται με το πρόσωπο του αγοριού πίσω από το τζάμι. Μια θύμηση κατέκλυσε το μυαλό του: αυτός μικρό αγόρι μαζί με τον παππού του, σε καλοκαιρινές διακοπές και οικογενειακό δείπνο στο Ρουμσντάλεν. Να γελάει με τον παππού του. Οι γονείς του, που έμοιαζαν ανήσυχoi, φοβισμένοι. Ο παππούς του, που ήταν μεθυσμένος.

Ο Χάρι ψηλάφισε ξανά το κλειδί της οδού Μπουργκάτα. Απείχε πέντε έξι λεπτά από εδώ. Έβγαλε το κινητό του. Ξανακοίταξε τις κλήσεις. Πήρε τηλέφωνο. Περίμενε, ενώ παρατηρούσε τα γδαρμένα δάχτυλα του δεξιού του χεριού. Ο πόνος είχε ήδη υποχωρήσει. Άρα δεν θα τον είχε χτυπήσει και πολύ δυνατά. Προφανώς, η παρθένα μύτη ενός εραστή της μουσικής του Ντέιβιντ Γκρέι δεν θέλει και πολύ για ν' ανοίξει...

«Ναι; Χάρι;... Χάρι; Τρώω μεσημεριανό».

«Εντάξει, θα είμαι σύντομος. Μπορείς να συναντηθούμε μετά το φαγητό;»

«Όχι».

«Λάθος απάντηση. Ξαναπροσπάθησε».

«Ναι;»

«Έκλεισε. Οδός Μπουργκάτα, αριθμός 5. Πάρε με όταν φτάσεις, να κατέβω να σου ανοίξω».

Ο Χάρι άκουσε έναν βαθύ αναστεναγμό να βγαίνει από το στόμα του Στούλε Άουνε, παλιού του φίλου και μόνιμου συμβούλου ψυχολογίας του Τμήματος Ανθρωποκτονιών. «Θες να μου πεις ότι δεν με καλείς να τα πιούμε και στο τέλος να πληρώσω εγώ; Είσαι δηλαδή νηφάλιος;»

«Πότε ακριβώς σ' έχω αφήσει να πληρώσεις, Στούλε;» είπε ο Χάρι, βγάζοντας ένα πακέτο τσιγάρα Camel.

«Συνήθως και πληρώνεις και θυμάσαι. Αλλά το αλκοόλ πρόκειται σύντομα να καταπιεί και τα λεφτά και τη μνήμη σου, το ξέρεις;»

«Ναι. Άκου, πρόκειται γι' αυτό τον συζυγικό φόνο. Με το μαχαίρι και...»

«Ναι, ναι, το διάβασα».

Ο Χάρι έχωσε ένα τσιγάρο ανάμεσα στα χείλη του. «Έρχεσαι;»

Ακόμα μια βαθιά ανάσα από την άλλη άκρη της γραμμής. «Αν αντέχεις να μην αγγίξεις το ποτό για λίγες ώρες».

«Σούπερ ντούπερ» είπε ο Χάρι κι έκλεισε το τηλέφωνο. Έχωσε το κινητό στην τσέπη του μπουφάν του. Άναψε το τσιγάρο. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Είχε γυρίσει την πλάτη του προς την είσοδο του εστιατορίου. Θα μπορούσε να προλάβει να πιει μια μπίρα και να φτάσει στην Μπουργκάτα πριν από τον Άουνε. Άκουσε τη μουσική που έβγαине από μέσα. Ερωτικά τραγουδάκια πειραγμένα με auto tune. Τέντωσε το χέρι του να ζητήσει συγγνώμη από ένα αυτοκίνητο που πάτησε απότομα φρένο καθώς εκείνος διέσχιζε τον δρόμο.

Πίσω από τις παλιές εργατικές προσόψεις της Μπουργκάτα κρύβονταν νεόχτιστα διαμερίσματα με φωτεινά σαλόνια, κουζίνες με ανοι-

χτή διαρρύθμιση, μοντέρνα μπάνια, μπαλκόνια και εσωτερικούς κήπους. Ο Χάρι τα έβλεπε όλα αυτά σαν προειδοποίηση: Ακόμα και το Τέγιεν θ' αναβαθμιζόταν κάποια στιγμή, η τιμή ανά τετραγωνικό μέτρο θα εκτοξευόταν στα ύψη, οι κάτοικοί του θ' αναγκάζονταν να φύγουν, το κοινωνικό στάτους της γειτονιάς θ' ανέβαινε. Τα μπακάλικα και τα μικρά καταστήματα των μεταναστών θα γίνονταν γυμναστήρια και εστιατόρια για χιπστεράδες.

Ο Στούλε Άουνε καθόταν στη μία από τις δύο ξύλινες καρέκλες που ο Χάρι είχε τοποθετήσει καταμεσής του ανοιχτόχρωμου παρκέ. Ένωθε άβολα. Ο Χάρι θεώρησε ότι έφταιγε η αναντιστοιχία μεταξύ της λεπτόκορμης καρέκλας και του παχύσαρκου φίλου του, που είχε απρόθυμα αποφύγει τον ανελκυστήρα για ν' ανέβει τρία πατώματα με τις σκάλες. Τα στρογγυλά γυαλιά του Άουνε ήταν ακόμη θαμπωμένα από την υπερπροσπάθεια. Ή ίσως να έφταιγε η λιμνούλα αίματος που απλωνόταν σαν στερεοποιημένο σκούρο λιωμένο κερί ανάμεσά τους. Μια από εκείνες τις καλοκαιρινές ημέρες της παιδικής του ηλικίας ο παππούς είχε πει στον Χάρι ότι τα λεφτά δεν τρώγονται. Κι όταν ο μικρός επέστρεψε στο δωμάτιό του, είχε πάρει το τάλιρο που του είχε δώσει ο παππούς κι είχε προσπαθήσει να το φάει. Θυμήθηκε την παγωμένη αίσθηση στα δόντια, τη μεταλλική μυρωδιά, τη γλυκιά γεύση. Ακριβώς όπως όταν ρουφάς το αίμα απ' τις πληγές σου. Ή όταν επιστρέφεις σε τόπο του εγκλήματος ακόμα κι αν το αίμα έχει παλιώσει. Νομίσματα. Χρήμα και αίμα.

«Μαχαίρια» είπε ο Στούλε Άουνε κι έχωσε τις παλάμες στις μασχάλες του, λες και φοβόταν πως κάποιος θα του τις ράβδιζε. «Αυτή η ιδέα του μαχαιριού, του παγωμένου μετάλλου που τρυπά το δέρμα και χώνεται μες στο σώμα. Με φρικάρει, που λένε και οι νέοι μας».

Ο Χάρι δεν απάντησε. Στο Ανθρωποκτονιών συμβουλευόνταν

τον Άουνε στις υποθέσεις δολοφονιών χρόνια τώρα. Ο Χάρι δεν θυμόταν πότε ακριβώς άρχισε να θεωρεί προσωπικό του φίλο τον κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερό του ψυχολόγο. Τον γνώριζε όμως αρκετά καλά, ώστε να καταλαβαίνει πότε του έλεγε μπουρδες: Η έκφραση «φρικάρω» ήταν πολύ παλιότερη και από τους δυο τους. Του Άουνε του άρεσε να τον θεωρούν παλαιάς κοπής, απαλλαγμένο από τη μανία που είχαν οι συνάδελφοί του να κυνηγούν την εποχή τους ελπίζοντας να θεωρούνται «σύγχρονοι». Έκανε δηλώσεις στον Τύπο και στον επαγγελματικό του κύκλο σε στιλ: *Η ψυχολογία και η θρησκεία έχουν κάτι κοινό: Δίνουν στους ανθρώπους τις απαντήσεις που θέλουν ν' ακούσουν. Πεδίο δράσης τους είναι το σκοτάδι, εκεί όπου το φως της επιστήμης δεν έχει εισχωρήσει ακόμη. Αν ο καθένας από εμάς ήταν ικανοποιημένος με τις γνώσεις που είχε, όλοι αυτοί οι ψυχολόγοι κι οι παπάδες θα έμεναν άνεργοι.*

«Ωστε εδώ μαχαίρωσε ο σύζυγος και πατέρας τη γυναίκα του... πόσες φορές;»

«Δεκατρείς» είπε ο Χάρι και κοίταξε τριγύρω. Μια μεγάλη ασπρόμαυρη φωτογραφία του Μανχάταν σε τελάρο κρεμόταν στον τοίχο ακριβώς απέναντί τους. Με το κτίριο Κράισλερ στη μέση. Πιθανόν αγορασμένη από το ΙΚΕΑ. Και τι μ' αυτό; Μια χαρά φωτογραφία ήταν. Αν δεν σε πειράζει να έχουν και χιλιάδες άλλοι την ίδια εικόνα κι ορισμένοι επισκέπτες να σε κοιτάζουν με απογοήτευση ακριβώς γι' αυτό –όχι επειδή δεν είναι καλή η φωτογραφία, αλλά επειδή είναι από το ΙΚΕΑ–, τότε καλά κάνεις και την αγοράζεις. Αυτό το επιχείρημα είχε αντιπαραθέσει στην επιθυμία της Ράκελ ν' αγοράσει μια αριθμημένη φωτογραφία του Τούρμπιγιρν Ρέλαν που κόστιζε 80.000 κορόνες: μια λευκή μακριά λιμουζίνα που έπαιρνε μια πολύ απότομη στροφή κάπου στους λόφους του Χόλιγουντ. Εκείνη ανε-

πιφύλακτα του είχε πει πως είχε δίκιο. Κι ο Χάρι είχε χαρεί τόσο πολύ, που πήγε και της αγόρασε ο ίδιος τη φωτογραφία του Ρέλαν. Όχι επειδή δεν καταλάβαινε ότι τον είχε ξεγελάσει αλλά επειδή, αν το καλοσκεφτόταν με ηρεμία, έβλεπε ότι ήταν όντως καλύτερη φωτογραφία.

«Ήταν θυμωμένος» είπε ο Άουνε και κούμπωσε ένα κουμπί στο πουκάμισό του, στο ύψος του λαιμού, όπου φορούσε καθημερινά ένα φουλάρι με σχέδιο που συνήθως ακροβατούσε ανάμεσα στο σοβαρό και στο αστείο. Σαν αυτό που φορούσε τώρα, με τη σημαία της ΕΕ, με μπλε και κίτρινα αστεράκια.

Από κάποιο γειτονικό διαμέρισμα ακούστηκε το κλάμα ενός παιδιού.

Ο Χάρι τίναξε τη στάχτη του τσιγάρου του. «Δεν θυμάται λεπτομέρειες, ούτε πώς τη δολοφόνησε, λέει».

«Καταπιεσμένες μνήμες. Έπρεπε να με αφήσουν να τον υπνωτίσω».

«Δεν ήξερα ότι κάνεις και τέτοια».

«Υπνωση; Πώς νομίζεις ότι παντρεύτηκα;»

«Καλά, εδώ πάντως δεν θα χρειαζόταν. Τα ευρήματα της Σήμανσης δείχνουν ότι η γυναίκα περπατούσε στο σαλόνι, απομακρυνόταν από εκείνον δηλαδή, κι ο άνδρας την ακολούθησε και τη μαχαίρωσε πρώτα από πίσω. Έχωσε το μαχαίρι χαμηλά στην πλάτη, στα νεφρά. Γι' αυτό και οι γείτονες δεν άκουσαν κραυγές».

«Δηλαδή;»

«Πονάει τόσο πολύ στα νεφρά, που το θύμα παραλύει, δεν μπορεί καν να φωνάξει, λιποθυμάει σχεδόν αμέσως και πεθαίνει. Παρεμπιπτόντως, έτσι σκοτώνουν και οι επαγγελματίες του στρατού, είναι το λεγόμενο "silent killing"».

«Αλήθεια; Τι απέγινε εκείνη η παλιά καλή τεχνική, που πας από πίσω, τους κλείνεις το στόμα με το ένα χέρι και τους κόβεις τον λαιμό με το άλλο;»

«Είναι ξεπερασμένη κι αναποτελεσματική. Απαιτεί υπερβολικό συντονισμό και ακρίβεια. Δεν φαντάζεσαι πόσο συχνά οι στρατιώτες κόβουν το ίδιο τους το χέρι που κλείνει το στόμα του θύματος».

Ο Άουνε έκανε μια γκριμάτσα. «Να υποθέσω όμως ότι ο σύζυγος δεν ήταν πρώην κομάντο των ενόπλων δυνάμεων;»

«Πιθανόν να τη μαχαίρωσε εκεί από καθαρή τύχη. Τίποτα δεν δείχνει ότι σκόπευε να κρύψει τη δολοφονία».

«Σκόπευε; Πιστεύεις ότι το είχε σχεδιάσει, δεν ήταν αυθόρμητο;»

Ο Χάρι κούνησε αργά το κεφάλι του. «Η κόρη είχε βγει για τρέξιμο. Μας πήρε ο ίδιος τηλέφωνο πριν επιστρέψει εκείνη, ώστε να είμαστε ήδη έξω στην αυλή και να τη σταματήσουμε πριν μπει κι αντικρίσει τη μάνα της».

«Να 'ναι καλά που τη σκέφτηκε...»

«Αυτό λένε όλοι. Ότι σκεφτόταν πάντα τους άλλους». Ο Χάρι ξανατίναξε το τσιγάρο. Η στάχτη έπεσε πάνω στο στερεοποιημένο αίμα.

«Γιατί δεν παίρνεις ένα τασάκι, Χάρι;»

«Η Σήμανση έχει τελειώσει τη δουλειά κι όλα τα στοιχεία δένουν μεταξύ τους».

«Ναι, ασχέτως αυτού, θέλω να πω».

«Δεν με ρώτησες ποιο ήταν το κίνητρο».

«Οκέι. Ποιο ήταν;»

«Τα κλασικά. Τελείωσε η μπαταρία του τηλεφώνου του, κι έτσι πήρε τη συσκευή της γυναίκας του χωρίς εκείνη να το ξέρει. Ανακάλυψε ένα μήνυμα που του φάνηκε περίεργο, κι ακολουθώντας το

νήμα της ανταλλαγής μηνυμάτων, που πήγαινε σε βάθος έξι μηνών, κατάλαβε προφανώς ότι υπήρχε κάποιος εραστής».

«Του ζήτησε τα ρέστα;»

«Όχι, αλλά η αναφορά λέει ότι ελέγξαμε το τηλέφωνο, βρήκαμε τα μηνύματα και επικοινωνήσαμε με τον εραστή. Έναν νεαρό άνδρα γύρω στα είκοσι πέντε, δεκαπέντε χρόνια νεότερό της. Επιβεβαίωσε τα γεγονότα».

«Κάτι άλλο που πρέπει να ξέρω;»

«Ο σύζυγος είναι ένας πολύ μορφωμένος άνθρωπος, με σταθερή εργασία κι αρκετά λεφτά. Ποτέ του δεν είχε πάρει δώσε με την αστυνομία. Η οικογένεια, οι συνάδελφοι, οι φίλοι, οι γείτονες τον περιγράφουν ως εξωστρεφή, γλυκό και κάπως πεισματάρη. Κι όπως είπες, σκεφτόταν συνεχώς τους άλλους. Ένας άνδρας που θα θυσιάζε τα πάντα για την οικογένειά του, γράφει σε μια αναφορά». Ο Χάρι ρούφηξε με μανία το τσιγάρο του.

«Δηλαδή με ρωτάς να σου εξηγήσω γιατί σου έχει κολλήσει ότι η υπόθεση δεν έχει λυθεί πραγματικά;»

Ο Χάρι έβγαλε τον καπνό από τα ρουθούνια του. «Η υπόθεση είναι αυτό που λέμε no brainer. Τα αποδεικτικά στοιχεία είναι τσεκαρισμένα και διασφαλισμένα. Κανείς δεν μπορεί να τα κάνει σαν τα μούτρα του. Γι' αυτό και η Κατρίνε την έδωσε σ' εμένα και τον Τρουλς Μπέρντσεν». Ο Χάρι τράβηξε τα χείλια του, σχηματίζοντας κάτι σαν χαμόγελο. Η οικογένεια ήταν ευκατάστατη. Από την άλλη, ζούσαν στο Τέγιεν, που είναι πιο φτηνό λόγω μεταναστών, κι αγόραζαν έργα τέχνης από το IKEA. Ποιος ξέρει, ίσως απλώς να τους άρεσε η περιοχή· του Χάρι μια χαρά τού άρεσε το Τέγιεν. Κι ίσως ο καμβάς στον τοίχο να ήταν το πρωτότυπο και ν' άξιζε μια περιουσία.

«Με ρωτάς, λοιπόν, επειδή...»

«Επειδή θέλω να καταλάβω» είπε ο Χάρι.

«Να καταλάβεις γιατί ένας άνδρας σκοτώνει τη γυναίκα του μόνο και μόνο επειδή εκείνη τον κεράτωνε πίσω από την πλάτη του;»

«Συνήθως οι άνδρες σκοτώνουν όταν αντιλαμβάνονται ότι διατρέχουν κίνδυνο να ξεφτιλιστούν στα μάτια των άλλων. Σύμφωνα όμως με τα λεγόμενα του εραστή κατά την ανάκριση, η σχέση είχε κρατηθεί εντελώς κρυφή μέχρι που εκείνη δολοφονήθηκε».

«Δεν πρόλαβε δηλαδή να το ομολογήσει στον άντρα της πριν εκείνος τη μαχαιρώσει;»

«Φυσικά, αλλά ο νεαρός λέει ότι ο άντρας της θεώρησε ότι είχε προδώσει την οικογένειά τους».

«Ορίστε λοιπόν. Για έναν άνδρα που θα θυσιάζε τα πάντα για την οικογένειά του μια τέτοια προδοσία είναι πολύ βαριά. Ένωσε προσβεβλημένος. Κι όταν κάτι παραβιάζει τις αρχές μας τόσο βαθιά, όλοι μας είμαστε ικανοί να σκοτώσουμε».

«Όλοι;»

Ο Άουνε κοίταξε μέσα από τα σχιστά του μάτια τα ράφια δίπλα από την εικόνα του Μανχάταν. «Κοίτα, έχουν και βιβλία λογοτεχνίας».

«Ναι, το είδα» είπε ο Χάρι. Ο Άουνε είχε μια περίεργη θεωρία ότι οι δολοφόνοι δεν διαβάζουν· στην καλύτερη περίπτωση, άντε να διαβάσουν κανένα μυθιστόρημα.

«Ξέρεις τον Πολ Ματιούτσι;» ρώτησε ο Άουνε.

«Μπα».

«Είναι ψυχολόγος, ειδικεύεται στα εγκλήματα βίας και στις δολοφονίες. Χωρίζει τους δολοφόνους σε οκτώ κατηγορίες. Εσύ κι εγώ δεν εμπίπτουμε σε καμία από τις επτά πρώτες. Αλλά στην όγδοη, την οποία ονομάζει “Οι Τραυματισμένοι”, εμπίπτουμε όλοι. Γινόμαστε δολοφόνοι ως αντίδραση σε κάποια τεράστια επίθεση κατά της

ταυτότητάς μας. Μια επίθεση που βιώνουμε ως προσβλητική, ανυπόφορη. Μας κάνει ανίσχυρους και παντοδύναμους την ίδια στιγμή και νιώθουμε πως, αν δεν απαντήσουμε, δεν υπάρχει λόγος να ζούμε, δεν θα είμαστε πια άνθρωποι. Το κεράτωμα μπορεί να βιωθεί και κατ' αυτό τον τρόπο».

«Όλοι όμως;»

«Ο δολοφόνος που έχει υποστεί τραύμα δεν έχει ξεκάθαρα χαρακτηριστικά γνωρίσματα, όπως όσοι ανήκουν στις υπόλοιπες εφτά κατηγορίες. Εκεί –και μόνον εκεί– βρίσκει κανείς δολοφόνους που διαβάζουν Ντίκενς και Μπαλζάκ». Ο Άουνε πήρε μια βαθιά ανάσα και σήκωσε τα μανίκια του τουίντ σακακιού του. «Τι πραγματικά σε απασχολεί, Χάρι;»

«Πραγματικά;»

«Περί δολοφόνων ξέρεις περισσότερα απ' οποιονδήποτε άλλο γνωρίζω. Τίποτε απ' όσα λέω δεν σου είναι άγνωστο. Άρα;»

Ο Χάρι ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως έχω ανάγκη να το ακούσω κι από κάποιον άλλο, μήπως και το πιστέψω».

«Τι δεν πιστεύεις;»

Ο Χάρι έσφιξε ανάμεσα στα δάχτυλά του μερικές τούφες από τα κοντοκουρεμένα σαν βούρτσα μαλλιά του, που είχαν πάρει λίγο να γκριζάρουν. Η Ράκελ τού έλεγε ότι είχε αρχίσει να μοιάζει με σκαντζόχοιρο. «Δεν ξέρω».

«Ίσως να φταίει μόνο το εγώ σου, Χάρι».

«Τι εννοείς;»

«Μα δεν είναι προφανές; Ανέλαβες την υπόθεση αφού την είχε ήδη διαλευκάνει κάποιος άλλος. Και τώρα θέλεις σώνει και καλά να βρεις κάπου μια αμφιβολία. Κάτι που να μαρτυρά ότι ο Χάρι Χόλε βλέπει αυτά που κανείς άλλος δεν βλέπει».

«Και λοιπόν;» είπε ο Χάρι, χαζεύοντας την καύτρα του τσιγάρου του. «Τι κι αν έχω γεννηθεί μ' ένα μεγαλειώδες ταλέντο στην αστυνομική έρευνα κι έχω αναπτύξει ένστικτα που ούτε καν εγώ δεν μπορώ να εξηγήσω;»

«Φαντάζομαι ότι αστειεύεσαι».

«Για την ώρα, ναι. Διάβασα τις απομαγνητοφωνήσεις της ανάκρισης. Από τις απαντήσεις φαίνεται ότι ο σύζυγος όντως υπέστη κάποιο ψυχολογικό τραύμα. Μετά όμως άκουσα και την ηχογράφηση». Ο Χάρι κοιτούσε ίσια μπροστά.

«Και;»

«Ακουγόταν περισσότερο φοβισμένος παρά παραιτημένος. Μια ομολογία είναι ένα είδος παραίτησης. Αυτός όμως ομολόγησε, δεν είχε κάτι άλλο να φοβηθεί».

«Ίσως να φοβόταν την τιμωρία».

«Η τιμωρία είναι ήδη παρελθόν γι' αυτόν: η ταπείνωση, ο πόνος. Το να βλέπει την αγαπημένη του να πεθαίνει. Η φυλακή είναι απομόνωση. Σιωπή. Ρουτίνα. Ελευθερία. Μόνο ανακούφιση μπορεί να του φέρει. Δεν ξέρω, ίσως είχε να κάνει με την κόρη του, μπορεί να ανησυχούσε για το πώς θα τα βγάζει πέρα από εδώ και στο εξής».

«Ή για το γεγονός ότι θα πάει στην κόλαση».

«Την έζησε ήδη την κόλαση».

Ο Άουνε ξεφύσηξε βαριά. «Σε ξαναρωτώ λοιπόν, τι πραγματικά θες;»

«Θέλω να πάρεις τηλέφωνο τη Ράκελ και να της εξηγήσεις ότι πρέπει να γυρίσει πίσω».

Ο Στούλε Άουνε άνοιξε διάπλατα τα μάτια του.

«Έλα, όντως αστειεύομαι» είπε ο Χάρι. «Άκου, έχω πόνους στην καρδιά. Κρίσεις άγχους. Όχι, όχι ακριβώς. Ονειρεύτηκα... κάτι. Κάτι

που δεν καταλαβαίνω τι είναι, αλλά είναι σαν να το ξαναβλέπω μπροστά μου συνέχεια».

«Επιτέλους, μια εύκολη ερώτηση» είπε ο Άουνε. «Η απάντηση είναι η κατάχρηση. Η επιστήμη της ψυχολογίας δεν βασίζεται σε πολλές βεβαιότητες, αλλά η συσχέτιση της κατάχρησης ουσιών και της ψυχικής δυσαρμονίας είναι καλά αποδεδειγμένη. Πόσο καιρό σου συμβαίνει;»

Ο Χάρι κοίταξε το ρολόι. «Δυόμισι ώρες».

Ο Στούλε Άουνε γέλασε χαμηλόφωνα. «Κι ήθελες να μιλήσουμε για να πείσεις τον εαυτό σου ότι ζήτησες και μια επιστημονική γνώμη πριν επιστρέψεις στην αυτοθεραπεία σου;»

«Δεν πρόκειται για τα συνηθισμένα» είπε ο Χάρι. «Δεν είναι τα γνωστά φαντάσματα».

«Επειδή τα φαντάσματα βγαίνουν τη νύχτα;»

«Ακριβώς. Ούτε κρύβονται. Τα βλέπω τα φαντάσματά μου, τ' αναγνωρίζω: πτώματα, νεκρούς συναδέλφους, δολοφόνους. Αυτό ήταν κάτι άλλο».

«Και δεν έχεις ιδέα τι μπορεί να ήταν;»

Ο Χάρι κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Κάποιος που ήταν φυλακισμένος. Έμοιαζε με τον...» Ο Χάρι έσκυψε μπροστά κι έσβησε το τσιγάρο στο στερεοποιημένο αίμα.

«Σβάν Φίνε, τον λεγόμενο "Άρραβωνιαστικό"» είπε ο Άουνε.

Ο Χάρι σήκωσε το κεφάλι του και το ένα του φρύδι. «Γιατί το λες αυτό;»

«Κυκλοφορεί η φήμη ότι νομίζεις πως σε κυνηγάει».

«Μίλησες με την Κατρίνε».

«Ανησυχεί, Χάρι. Ήθελε μια γρήγορη αξιολόγηση».

«Και τι της είπες;»

«Της είπα ότι ως ψυχολόγος δεν έχω την απαραίτητη απόσταση από εσένα. Αλλά είναι σαφές ότι η παράνοια συνδέεται με την κατάχρηση αλκοόλ».

«Εγώ τον έβαλα μέσα, Στούλε. Ήταν η πρώτη μου υπόθεση. Καταδικάστηκε σε είκοσι χρόνια κάθειρξη για βιασμούς και δολοφονία».

«Τη δουλειά σου έκανες, γιατί να το πάρει προσωπικά ο Φίνε;»

«Επειδή παραδέχτηκε τους βιασμούς, αλλά πίστευε ότι είναι αθώος στο θέμα της δολοφονίας. Θεωρούσε ότι είχαμε κατασκευάσει ψεύτικα στοιχεία. Τον επισκέφτηκα στη φυλακή πρόπερσι, να δω αν μπορούσε να μας βοηθήσει με την υπόθεση του Βρικόλακα. Το τελευταίο πράγμα που έκανε πριν φύγω ήταν να μου πει ακριβώς πότε θα αποφυλακιζόταν και να με ρωτήσει αν νιώθαμε ασφαλείς η οικογένειά μου κι εγώ».

«Το ήξερε η Ράκελ αυτό;»

«Ναι. Την Πρωτοχρονιά βρήκα πατημασιές από μπότες στο χιόνι στο δασάκι που εκτείνεται έξω από το παράθυρο της κουζίνας, και πήγα κι έβαλα κάμερα κυνηγιού».

«Θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε, Χάρι. Κάποιος που έχασε τον δρόμο του».

«Μέσα σε ιδιόκτητο κτήμα με περίφραξη και πενήντα μέτρα απότομη παγωμένη ανηφόρα;»

«Για μισό λεπτό. Τον Ιούλιο δεν έφυγες από το σπίτι;»

«Σωστά» είπε ο Χάρι και φύσηξε τον καπνό.

«Αλλά ξαναμπήκες στο κτήμα αργότερα, στο δασάκι; Το ξέρει αυτό η Ράκελ;»

«Όχι, αλλά μην ανησυχείς, δεν έγινα και στόκερ. Η Ράκελ ήταν φοβισμένη κι ήθελα απλώς να ελέγξω πως όλα ήταν εντάξει. Και δεν ήταν, φυσικά».

«Δηλαδή ούτε για την κάμερα κυνηγιού ξέρει;»

Ο Χάρι ανασήκωσε τους ώμους του.

«Χάρι;»

«Χμ;»

«Είσαι απολύτως βέβαιος ότι έβαλες την κάμερα λόγω του Φίνε;»

«Υπονοείς ότι την έβαλα για να μάθω αν η πρώην μου έχει εραστές;»

«Γι' αυτό την έβαλες;»

«Όχι» είπε κοφτά ο Χάρι. «Αν δεν θέλει εμένα, ας έχει όποιον θέλει».

«Το πιστεύεις όντως αυτό;»

Ο Χάρι ξεφύσηξε.

«Οκέι λοιπόν» είπε ο Άουνε. «Είπες ότι είδες στ' όνειρό σου κάποιον που έμοιαζε με τον Φίνε κι ήταν φυλακισμένος».

«Όχι, εσύ το είπες αυτό. Δεν ήταν ο Φίνε».

«Δεν ήταν;»

«Όχι. Εγώ ήμουν».

Ο Στούλε Άουνε πέρασε τα δάχτυλά του μέσα από τα αραιά του μαλλιά. «Και τώρα θες να βγάλω διάγνωση;»

«Πάμε πάλι. Τι λες για άγχος;»

«Νομίζω ότι το κεφάλι σου ψάχνει να βρει λόγους για τους οποίους η Ράκελ μπορεί να σ' έχει ανάγκη. Ως φύλακα απέναντι σε εξωτερικούς εχθρούς, ας πούμε. Μόνο που δεν είσαι κλειδωμένος μέσα, Χάρι. Κλειδωμένος απέξω είσαι. Δέξου το και θα πας παρακάτω».

«Εκτός από τη θεραπεία της αποδοχής, μήπως μπορείς να μου γράψεις και καμιά θεραπεία με φάρμακα;»

«Να κοιμάσαι. Να αθλείσαι. Κι ίσως να προσπαθήσεις να βρεις κάποια που να σου αποσπάσει το μυαλό από τη Ράκελ».

Ο Χάρι έχωσε το τσιγάρο στο στόμα και σήκωσε τη σφιχτή γρο-

θιά του με τον αντίχειρα ψηλά. «Να κοιμάμαι. Πίνω μέχρι λιποθυμίας κάθε βράδυ. *Τσεκ*». Σήκωσε και τον δείκτη. «Να αθλούμαι. Παίζω ξύλο με τύπους σε μπαρ που παλιά μου ανήκαν. *Τσεκ*». Το γκρίζο δάχτυλο από τιτάνιο τώρα. «Να βρω κάποια. Γαμιέμαι με διάφορες, όμορφες, άσχημες, και μετά κάνω συζητήσεις γεμάτες νόημα με μερικές από αυτές. *Τσεκ*».

Ο Άουνε κοίταξε τον Χάρι. Ύστερα αναστέναξε βαριά, σηκώθηκε όρθιος και κούμπωσε το τούντ σακάκι του. «Εντάξει λοιπόν, τότε όλα θα πάνε μια χαρά».

Αφού έφυγε ο Άουνε, ο Χάρι κάθισε και κοιτούσε έξω από το παράθυρο. Έπειτα σηκώθηκε κι άρχισε να περιδιαβάζει τα δωμάτια του σπιτιού. Η κρεβατοκάμαρα του ζευγαριού είχε καθαριστεί και πλυθεί, το κρεβάτι ήταν στρωμένο. Κοίταξε μέσα στις ντουλάπες. Τα ρούχα της γυναίκας έπιασαν πέντε ολόκληρα φύλλα, απλωμένα με άνεση, ενώ του άνδρα ήταν όλα στοιβαγμένα σε ένα. Ένας σύζυγος που σκεφτόταν πάντα τους άλλους. Η ταπετσαρία στο δωμάτιο της κόρης είχε τετράγωνα σχήματα, μερικά εκ των οποίων σε πιο έντονο χρώμα. Ο Χάρι φαντάστηκε ότι οι τοίχοι ήταν κάποτε γεμάτοι εφηβικές αφίσες, τις οποίες η μικρή κατέβασε όταν πια έγινε δεκαεννιά. Είχε μείνει μόνο μία, μικρή: ένα αγόρι με μια ηλεκτρική κιθάρα Rickenbacker περασμένη απ' τον λαιμό του.

Ο Χάρι κοίταξε τη μικρή συλλογή δίσκων που υπήρχε ακόμη σ' ένα ράφι.

Propagandhi. Into It. Over It. My Heart to Joy. Panic! at the Disco. Διάφορα emo πράγματα.

Γι' αυτό κι εξεπλάγη όταν έβαλε να παίξει ο δίσκος που ήταν ήδη

στο πικάπ κι άκουσε τους νωθρούς, απαλούς ήχους μιας μουσικής που έμοιαζε με τα πρώτα κομμάτια των Byrds. Αλλά, παρά τις ομοιότητες με τη δωδεκάχορδη κιθάρα του Ρότζερ ΜακΓκκούν, κατάλαβε γρήγορα πως ήταν πολύ πιο πρόσφατη παραγωγή. Δεν είχε σημασία πόσους ενισχυτές ή πόσα παλιά μικρόφωνα χρησιμοποιούσες: Η ρετρό αναπαραγωγή δεν κρύβεται. Άσε που ο τραγουδιστής είχε πολύ χαρακτηριστική νορβηγική προφορά κι έμοιαζε να έχει μεγαλώσει με Τομ Γιορκ και Radiohead, από το 1995, παρά με Τζιν Κλαρκ και Ντέιβιντ Κρόσμπι, από το 1965. Κοίταξε το εξώφυλλο του δίσκου που ήταν ακουμπισμένο μπρούμυτα δίπλα στο πικάπ κι είδε ότι όλα τα ονόματα των συντελεστών έμοιαζαν όντως νορβηγικά. Ο Χάρι έριξε ξανά το βλέμμα του τριγύρω και κοντοστάθηκε σ'ένα ζευγάρι Adidas για τρέξιμο, μπροστά από την ντουλάπα. Ήταν το ίδιο μοντέλο με τα δικά του. Είχε προσπαθήσει να τα ξαναγοράσει πριν από έναν χρόνο, αλλά του είπαν ότι δεν κυκλοφορούσαν πια στο εμπόριο. Θυμήθηκε, από την αναφορά, ότι πατέρας και κόρη επιβεβαίωσαν πως η μικρή είχε φύγει από το διαμέρισμα στις 20.15 κι είχε γυρίσει πίσω τριάντα λεπτά αργότερα, έχοντας τρέξει μέχρι την κορυφή του πάρκου με τ'αγάλματα στο Έκεμπαρ και επιστρέφοντας μέσα από το εστιατόριο Έκεμπαρ. Τα αθλητικά της ρούχα ήταν πάνω στο κρεβάτι, κι ο Χάρι αναρωτήθηκε πώς η αστυνομία είχε αφήσει το κορίτσι να μπει στο δωμάτιό του και ν' αλλάξει ρούχα κάτω από το άγρυπνο βλέμμα τους. Ο Χάρι λύγισε τα γόνατά του, σήκωσε από το πάτωμα τα παπούτσια. Το δέρμα ήταν απαλό, οι σόλες καθαρές, το κορίτσι δεν είχε προλάβει να τα χρησιμοποιήσει και πολύ. Δεκαεννέα χρονών. Μια παρθένα ακόμη ζωή. Τα δικά του παπούτσια είχαν λιώσει. Θα μπορούσε, φυσικά, να πάρει καινούργια, ένα άλλο μοντέλο ίσως. Αλλά δεν ήθελε. Είχε βρει το μοντέλο που γούσταρε να

φορά από εδώ και στο εξής. Από εδώ και στο εξής, Ίσως να μπορούσε να τα επιδιορθώσει.

Ο Χάρι επέστρεψε στο καθιστικό. Καθάρισε τη στάχτη από το πάτωμα. Κοίταξε το τηλέφωνό του. Κανένα μήνυμα. Έχωσε το χέρι του στην τσέπη. Διακόσιες κορόνες.

Η ΣΚΟΤΕΙΝΟΤΕΡΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ.

Ο Χάρι Χόλε βρίσκεται στο σημείο μηδέν: Η Ράκελ τον έχει διώξει από το σπίτι, έχει ξανακυλήσει στο ποτό, ενώ δουλεύει με τον βαθμό αστυφύλακα κάτω ασήμαντες υποθέσεις.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΠΟΥ ΣΥΝΕΛΑΒΕ ΣΤΗΝ ΚΑΡΙΕΡΑ ΤΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΔΙΩΚΕΙ.

Ο διαβόλιος βιαστής και δολοφόνος Σβάνν Φίνε κυκλοφορεί πλέον ελεύθερος, αφού έχει εκτίσει την ποινή του, και είναι αποφασισμένος να συνεχίσει το εγκληματικό του έργο και να πάρει εκδίκηση από τον αστυνομικό που τον έκλεισε για τόσα χρόνια στη φυλακή.

ΕΝΑΣ ΤΥΠΟΣ ΣΑΝ ΤΟΝ ΧΟΛΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΠΙΣΩ ΤΟΥ.

Όταν ο Χάρι ξυπνά με τα χέρια του βουτηγμένα στο αίμα και χωρίς καμιά ανάμνηση της προηγούμενης νύχτας, ξέρει πως τα πράγματα μόνο προς το χειρότερο μπορούν να εξελιχθούν...

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 50 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο βασιλιάς των συγγραφέων αστυνομικής λογοτεχνίας.

Sunday Express

Μια ασαμάτητη συγγραφική δύναμη.

Times

ΤΙΜΗ: 8,80€

ISBN 978-618-03-2649-9

9 786180 326499

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82649